

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΤΟΜΟΣ
Γ' ΜΟΣ

ΑΡΙΘΜ
54

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝ

Α

Ω

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

Published Bi-weekly by the Greek Archdiocese
Publications Association

Publication Office:

240 West 23rd Street, New York, N. Y.

Editorial and Advertising Offices:

Greek Archdiocese, 25-19 30th Drive, Astoria, N. Y.

Tel. Astoria 8-1653

Yearly Subscriptions:

United States and Canada \$2.00—Foreign \$2.50

Ten Cents a Copy

Vol. III. No. 54. — February 28, 1937.

Entered as second class matter Nov. 21, 1934, at the post
office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΑΜΩΝ

Όνοματεπώνυμον νυμφευθέντων

Κοινότης

Τελέσας τὸν Γάμον Ἱερεὺς

Φεβρ. 7	Μιχαὴλ Γ. Πιράνης	Φωτειν Μ. Πέτρου	Wheeling, W. Va.	Αἰδ. Δημήτριος Σακελλαρίδης
» 7	Κωνστ. Μολογούσης	Παναγιώτα Καραγιάννη	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Δανιὴλ Γαμβρίλης
» 7	Ἀναστ. Παντελίδης	Αἰκατ. Ἰορδανίδη	Detroit, Mich.	Αἰδ. Γεώργ. Πετρίδης
» 7	Νικόλαος Τσιμπούκος —	Παναγ. Παπαζαφειροπούλου	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Δανιὴλ Γαμβρίλης
» 7	Δημήτριος Κ. Τερπίνης	Ἰουλία Α. Νικολάου	Ann Arbor, Mich.	Ἀρχιμ. Μιχ. Κοντολέων
» 7	Διονύσιος Π. Διαμαντόπουλος	Φιλία Ε. Κόντου		
	(Τὸ γένος Κ. Ταλαβέρου)		Cleveland, Ohio	Ἀρχιμ. Χρυσόγ. Λαυριώτης
» 13	Ἀνδρέας Ριζόπουλος	Ἀρχοντοῦλα Θ. Λοῖζου	Akron, Ohio	Αἰδ. Ἰωάν. Κατηνεῶς
» 11	Διαμαντῆς Ἀποστολάτος	Ἑλένη Καρακίτσου	Chicago, Ill.,	Αἰδ. Νικήτας Κεσές
» 14	Νικόλαος Κ. Δεδές	Σταυροῦλα Κ. Χρυσοσπάθη	Lynn, Mass.	Ἀρχιμ. Χριστ. Ἀργυρίδης
» 14	Ἰωάννης Σ. Σκιντζής	Γεωργία Ἰ. Ἀρνού	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Δανιὴλ Γαμβρίλης
» 14	Στέργιος Δ. Τσιμπίκας	Ἀντιγ. Γ. Ματσιοῦδη	New York City	Αἰδ. Μεθόδιος Κουρκουλῆς
» 14	Βασίλειος Α. Νικολάου	Ἀσπασία Ν. Κουκούρη	Ann Arbor, Mich.	Ἀρχιμ. Μιχ. Κοντολέων
» 14	Χρῆστος Σκανδάλης	Σοφία Μακροῦ	Detroit, Mich.	Αἰδ. Γεώργ. Πετρίδης
» 14	Ἀναστάσιος Μπάνος	Αἰκατ. Ἥλ. Πετροκοῦνη	Toronto, Ont., Can.	Ἀρχιμ. Ἱερόθ. Σταύρου
» 14	Κλεόδωρος Ἰ. Παρδάλης	Ἀργυρῶ Γ. Ριταρίδου	New York City	Ἀρχιμ. Χρυσόστ. Παπαλάμπρου
» 14	Ἠλίας Ἀγγελόπουλος	Μαρία Μπαρδούλια	Boston, Mass.	Αἰδ. Παρ. Παπαθεοφράστου
» 14	Δημήτριος Ἰ. Πορφύρης	Βασιλική Γ. Στρομπούλη	Astoria, L. I., N. Y.	Ἀρχιμ. Γερμ. Πολυζωίδης
» 14	Χαράλ. Α. Κεραμίδας —	Κωνσταντίνα Ι. Μουλαραδέλη	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Δημήτριος Βιτσέντζος
» 14	Κυριάκος Α. Κυριακίδης	Ἀναστασία Θ. Σκαδᾶ	New York City	Αἰδ. Μεθόδιος Κουρκουλῆς
» 14	Alfred Vincent Januzzi	Ἀλεξάνδρα Γ. Καλοεῤᾶ	New York City	Ἀρχιμ. Δωρ. Μπουραζάνης
» 14	Νικόλαος Γ. Γεωργελῆς	Εὐγενία Ἐμμ. Χάλακα	Newark, N. J.	Αἰδ. Γεώργ. Σπυριδάκης
» 14	Ἰωάννης Ἀ. Παγώνης—	Μαγδαληνή Ι. Σαντουριναίου	Joliet, Ill.	Αἰδ. Δημοσθένης Προδρομίδης
» 14	Νικήτας Κ. Καζώνης	Ἀμαλία Π. Καραγιάννη	Seattle, Wash.	Αἰδ. Στέφ. Φουτρίδης
» 18	Ἰωάννης Γ. Πάλλας	Εὐφροσύνη Αἰγυπτίνου	Astoria, L. I., N. Y.	Ἀρχιμ. Γερμ. Πολυζωίδης
» 18	Δημήτριος Κουρούκλης	Ἑλένη Π. Κορίνη	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Βασίλ. Μιχαλόπουλος
» 21	Ἐμμανουὴλ Α. Μαρινεράκης —	Μαρία Ι. Μαστοράκη	Martins Ferry, Ohio	Αἰδ. Βασίλειος Μαρκόπουλος
» 21	Παναγιώτης Καλημίτης	Μαρία Κυριακοπούλου	Chicago, Ill.	Αἰδ. Βασίλ. Πανταζόπουλος
» 21	Δημήτριος Ι. Δορακλῆς	Violet M. Berry	Philadelphia, Pa.	Αἰδ. Δημ. Παπαντωνίου
» 21	Σοφοκλῆς Φ. Χρήστου	Εὐανθία Μ. Νάνου	Biddeford, Me.	Αἰδ. Δημήτριος Γκόλλλαρος
» 21	Δημήτριος Α. Μιτσινίκος	Παναγιώτα Δ. Μωριάτου	Jamaica, L. I., N. Y.	Αἰδ. Μιχαὴλ Ἀνδρεάδης
» 21	Ἐλευθ. Β. Ἀνθώλης —	Τροανταφυλλιά Θ. Βαμβάκου		
	(Τὸ γένος Μ. Πλαγιώνη)		Poughkeepsie, N. Y.	Αἰδ. Βασίλ. Βρυσιώτης
» 21	Ἠλίας Α. Σιάτος	Σταυροῦλα Δ. Ἀναγύρου	Bronx, N. Y.	Αἰδ. Καλλίν. Χατζηλάμπρου
» 21	Νικόλαος Χ. Γιάνναρης	Παναγιώτα Γ. Μπουλαχάνη	Chicago, Ill.	Πανος. Ἀντ. Ἰατρίδης
» 21	Richard L. Kennedy	Εὐγενία Π. Δεσποτοπούλου	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Δημήτριος Βιτσέντζος
» 21	Εὐστράτιος Α. Καλαντζῆς	Λαθαρία Χατζημανώλη	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Δημήτριος Βιτσέντζος
» 21	Ἠλίας Ν. Λαρθᾶς	Ἑλένη Κ. Ψαράιου	New York City	Αἰδ. Νικόλαος Δανιὴλ
» 21	Δημήτριος Ἐμμ. Βλάχος	Ruby V. Taylor	San Diego, Cal.	Ἀρχιμ. Ἀρτέμιος Σταματιάδης
» 28	Εὐάγγελος Θ. Τσαμίσης	Εὐαγγελ.-Ελευθ. Ι. Μπίμπα	Astoria, L. I., N. Y.	Ἀρχιμ. Γερμανός Πολυζωίδης
» 28	Larry Zanola	Χαρίκλεια Π. Αὐθεντοπούλου	Astoria, L. I., N. Y.	Ἀρχιμ. Γερμανός Πολυζωίδης

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐτέλεσαν τοὺς γάμους αὐτῶν κατὰ τὰς τελευταίας ἐβδομάδας καὶ δὲν βλέπουν
τὸ ὄνομά των εἰς τοὺς πίνακας τούτους, νὰ εἰδοποιήσουν τὸ Γραφεῖον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, διὰ τὴν
ἐπανόρθωσιν τῆς τοιαύτης παραλείψεως.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ, ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 25-19 30th Drive, Astoria, L. I. N. Y.

ΤΟΜΟΣ Γ'. Ἀριθ. 54.

Διευθυντής: Ἀρχιμ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ ΚΑΒΑΔΑΣ

28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1937

Η ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} JOHN ROCKFELLER ΚΑΙ ΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΟΜΕΝ ἀκόμη ποίαν ἐντύπωσιν προὔξεν ἡσεν εἰς τοὺς κύκλους τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν ἢ Ἐκκλησίαις, τὴν ὁποίαν ὁ ἐντιμότατος Ἰωάννης Ρόκφελλερ ὁ νεώτερος ἀπηύθυνε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν διὰ τοῦ ραδιοφώνου πρὸς αὐτάς.

«Εἶναι ἀνάγκη, εἶπεν, ὅπως ὅλαι αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ, χωρὶς νὰ ἀποβάλουν τίποτε ἀπὸ τὴν ἰδιαιτέραν τῶν μία ἐκάστη διδασκαλίαν, δημιουργήσουν μέτωπον ἐνιαῖον διὰ νὰ ἀνακόψουν τὸ ρεῦμα τοῦ ὕλισμου, τὴν ἐπικράτησιν τοῦ ἐγωϊσμοῦ, καὶ ἐξ ἄλλου ἀνορθώσουν τὰς κλονιζομένας παραδόσεις καὶ τὰς καταπεσοῦσας ἠθικὰς ἀξίας καὶ ἀρχάς.»

Δὲν εἶναι σημερινὴ ἡ συναίσθησις τῆς ἀνάγκης ταύτης, οὔτε ἄγνωστος εἰς τὸν Χριστιανικὸν κόσμον μία προσπάθεια ἐνώσεως αὐτοῦ, ὡς ἦτο τὸ πάλαι. Εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας εὐγενεῖς ἐκπρόσωποι τῶν διαφόρων Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν ἀπὸ ἑκατὸν καὶ πλέον ἐτῶν συζητοῦν τὸν τρόπον τῆς προσεγγίσεως αὐτῶν. Εἰς δὲ τὴν Ἀνατολὴν ὁ πόθος οὗτος εἶναι ἀκόμη ἀρχαιότερος, διάχυτος ἰδίᾳ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Τὰ σχίσματα καὶ αἱ αἰρέσεις δὲν ὀφείλονται εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Παρὰ ταῦτα, ὅταν αὕτη ἐβλεπε ποῦ ὠδήγουν αἱ ἀπολυταρχικαὶ ἀξιώσεις ἄλλης Ἐκκλησίας πᾶν μέσον μετεχειρίσθη ὑποχωρητικότητος καὶ συμβιβασμοῦ. Καὶ ὅταν ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ἀπέκοψε τὸν ἑαυτὸν τῆς ἀπὸ τὸν κορμὸν τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ὅταν πάλιν ἀπὸ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἀπεσπάρθησαν αἱ Διαμαρτυρόμεναι Ἐκκλησίαι, ἡ Ὁρθόδοξος δὲν ἔπαυσεν εὐχομένη «ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως» καὶ ποθοῦσα ταύτην χωρὶς καμμίαν ἀξίωσιν διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κοινῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αὕτη ἦτο μία καὶ ἡνωμένη.

Ἀτυχῶς τὸ κακὸν προὔχρησεν. Ἀπαξ ὁ ἄρραφος τοῦ Χριστοῦ χιτὼν ἐσχίσθη, τὰ σχίσματα διεδέχθησαν τὸ ἐν τὸ ἄλλο, καὶ σήμερον ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις μόνον, ἔχομεν διακοσίας παραφράδας Ἐκκλησιῶν, πού προήλθον ἀπὸ τὴν Καθολικὴν καὶ τὰς Προτεσταντικὰς Ἐκκλησίας. Κατήντη-

σεν ἀκόμη καὶ γυναῖκες νὰ ἰδρῶν Ἐκκλησίας καὶ νὰ παρουσιάζονται ὡς λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου.

Μεταξὺ πολλῶν ἐκ τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων αἱ δογματικαὶ διαφοραὶ εἶναι ἐλάχισται, ἀλλὰ τὸ χάσμα μέγα. Ἄλλαι πάλιν Ἐκκλησίαι, μολονότι λέγονται Χριστιανικαί, δὲν πιστεύουν εἰς Χριστόν. Καὶ ἄλλαι ὠθοῦμεναι ἀπὸ ἰσχυρὸν ὀρθολογισμὸν περιέπεσαν εἰς τὴν ἄρνησιν καὶ αὐτοῦ τοῦ προσωπικοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅμως ἐξακολουθοῦν νὰ παρουσιάζονται ὡς Ὁρθοδοξαὶ καὶ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι, μὲ ἀνεῖπτον ἀντικειμενικὸν πλεον σκοπὸν νὰ συγκρούωνται πρὸς ἀλλήλας.

Ὁ ἀντίκτυπος ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν Ἐθνῶν καὶ τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ παρουσιασθῇ μὲ τόσας ἀθλιότητας, ἐπὶ τῶν ὁποίων θρηνοῦμεν. Ἐξετάζων τὴν κατάστασιν ὁ νέος Δεκάωνος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Πρίνσετον Αἰδес. Ἰωάννης Α. Κακὲὺ εὐρίσκει, ὅτι πρὸ τῶν διανοουμένων ἀνθρώπων τὸ πλεῖδ τρομακτικὸν γεγονὸς εἶναι τὸ χάος, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ὕλισμος ἐβύθισε τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ὁ κόσμος εἶναι εἰς τὸ χεῖλος τῆς οικονομικῆς, κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς χρεωκοπίας. Εἰς τὰς γνώσεις περὶ τῆς ὕλης καὶ εἰς ἐφευρέσεις ἐπροχώρησαμεν ἐντὸς μιᾶς καὶ μόνον γενεᾶς περισσότερον παρ' ὅ,τι οἱ πρόγονοί μας εἰς διάστημα εἴκοσιν αἰῶνων. Καὶ ὅμως τὸ κατάντημα εἶναι πόλεμοι καὶ πείνα. Ἡνώσαμεν φυσικῶς τὸν κόσμον μόνον διὰ νὰ τὸν ὀδηγήσωμεν εἰς σφοδρὰς παγκοσμίους διαιρέσεις. Παρὰ τὰ πολυπληθῆ μέσα τῆς εὐτυχίας, ἡ ἀνθρωπότης εὐρίσκεται εἰς σύγχυσιν εἰς τὴν σκέψιν καὶ ἀσθενῆς εἰς τὴν καρδίαν.

Δὲν εἶναι παράξενον, ὅτι ὁ κ. Ἰωάννης Ρόκφελλερ, εὐρὼν εὐκαιρίαν ἀπὸ μίαν συνέλευσιν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Μεθοδιστῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκει, ἐθεώρησε καθήκον νὰ κρούσῃ τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου ἀπὸ τὸ κῆμα τοῦ ὕλισμου. Ἀλλὰ προξενεῖ ἐντύπωσιν καταπληκτικὴν, ὅτι εἰς λαϊκός, πανίσχυρος ὕλικῶς, δὲν βλέπει ἄλλου τὴν σωτηρίαν παρὰ εἰς τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς μίαν ὁμοσπονδίαν συνεργασίας.

Καὶ τὴν ἐντύπωσιν ταύτην, ἥς τὸ ὁμολογήσωμεν

ὅλοι οἱ Κληρικοί, ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν, τὴν αἰσθανόμεθα πρωτίστως ὡς ἐντροπὴν διὰ τὸν ἑαυτὸν μας.

Ἄν ἡ ἔκκλησις τοῦ Ἰωάννου Ρόκφελλερ πρὸς μίαν συνεργασίαν τῶν Ἐκκλησιῶν ἔχη σκοπὸν τὸ σταμάτημα τῶν ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν κατακλυσμῶν, δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ἀμέσως μία μομφὴ καθ' ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν, διότι μὲ τὴν διαίρεσιν τῶν ἀφῆκαν ἀνενόχλητα τὰ ρεύματα ταῦτα εἰς τὸ καταστρεπτικόν των ἔργον. Καὶ ἡ μομφὴ καὶ ἡ ἱστορικὴ εὐθύνη τῶν Ἐκκλησιῶν θὰ εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερα, ἂν ἀφήσωμεν τὰ κύματα αὐτὰ νὰ ἀποτελειώσουν τὴν καταστροφὴν. Ἦδη αἱ Ἐκκλησίαι πληρώνουν. Διακόσιαι παραφυάδες Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν μόνον ἐν Ἀμερικῇ. Αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι φέρουσιν τὴν κατηγορίαν, ὅτι εἶναι Ἐκκλησίαι μαραμέναι, ἔξακολουθοῦν νὰ ἀντιμάχωνται πρὸς ἀλλήλας καὶ νὰ σπαράσσονται ἀπὸ ἐσωτερικοὺς ἐγωϊσμούς. Καὶ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία, ὑπερήφανος διὰ τὴν ἐσωτερικὴν τῆς ἐνότητα καὶ τὴν σιδηρᾶν πειθαρχίαν, δοκιμάζει κατὰ τοὺς τελευταίους καιροὺς σεισμοὺς συγκλονιστικούς. Οἱ Οὐνίται, τοὺς ὁποίους εἶχε σχηματίσει μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Βυζαντίου, ἀποτινάσσουν τὸν ζυγὸν καὶ ἐπανέρχονται εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Εἰς τὸ Μεξικόν, τὴν Βαυαρίαν καὶ ἀλλαχοῦ αἱ ἀπώλειαι τοῦ καθολικισμοῦ εἶναι ἀφαντάστως μεγάλαι. Ἄν σήμερον ἀφήνετο ὁ Ἰσπανικὸς Λαὸς νὰ κάμῃ δημοψήφισμα, θὰ ἐξεδηλοῦτο, ἐν πλειοψηφίᾳ μεγάλῃ, κατὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὅλαι μαζὺ αἱ Ἐκκλησίαι μισοῦνται ἀναμεταξύ των περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι τὰ διάφορα ἀντίζηλα Κράτη.

Τί περιμένουν λοιπὸν αἱ Ἐκκλησίαι;

Τὴν κραυγὴν ταύτην καθιστᾷ ἀκόμη περισσότερον ὀδυνηρὰν μία διαμαρτυρία, ποὺ ἤλθε συγχρόνως καὶ ἀντίθετα πρὸς τὴν ἔκκλησιν τοῦ Ρόκφελλερ.

Ἱεραπόστολοι Ἀναβαπτισταὶ ἐφαντάσθησαν, ὅτι θὰ εὗρισκον ἔδαφος πρόσφορον εἰς προπαγάνδαν μεταξὺ τοῦ εὐσεβοῦς Ὁρθοδόξου Ρουμανικοῦ Λαοῦ. Καὶ ὅταν παρεπονέθησαν διὰ τὴν ἀντίστασιν, ποὺ συνήνησαν εἰς τὰς ἀντιχριστιανικὰς των ἐνεργείας, ὁ ἐν Λονδίῳ Ρουμᾶνος δικηγόρος κ. Σεϊνέσκου ἔδωκε τὴν πλέον ἀποστομωτικὴν ἀπάντησιν: «Δὲν μᾶς χρειάζονται ἐν Ρουμανίᾳ αὐτόκλητοι ἱεραπόστολοι καὶ ξένοι προπαγανδισταί!»

Ἄν αἱ Ἐκκλησίαι δὲν ἐνωθοῦν, μάταιον τὸ κήρυγμά των ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ συμφιλίωσης τῶν Λαῶν. Δὲν δύνανται νὰ μεταδώσουν καὶ ἐπιβάλλουν ὅ,τι δὲν ἔχουν αἱ ἴδιαι ἐν ἑαυταῖς καὶ ἀναμεταξύ των.

Ἄλλ' ἵνα ἐνωθοῦν, προϋπόθεσις ἀπαραίτητος τυγχάνει ἡ κατάπαισις τῆς προπαγάνδας καὶ τοῦ προσηλυτισμοῦ τῆς μιᾶς κατὰ τῆς ἄλλης. Ἀναγινώσκωμεν κατ' ἔτος πίνακας: «τόσαι χιλιάδες καθολικοὶ ἔγιναν προτεστάνται, ἢ τόσαι χιλιάδες προτεστάνται ἔγιναν καθολικοί». Ἐν ὀνόματι τίνος Χρι-

στοῦ δημοσιεύουν τοὺς πίνακας τούτους; Καὶ πῶς δὲν ἐρυθριοῦν ἐκεῖνοι, ποὺ τοὺς δημοσιεύουν; Καὶ πότε θὰ κατέπαυε τὸ ὄνειδος τοῦτο, τὸ ὁποῖον τόσον ἐκθέτει καὶ ἔξασθενεῖ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ;

Τὴν ἀγανάκτησιν ταύτην αἰσθανόμεθα βαθύτερον ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι. Εἶχε καὶ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν Ἱεραποστολὰς εἰς τὰς καλὰς ἡμέρας τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Ἀλλὰ δύναται νὰ καυχῇ, ὅτι ἀπέστελλεν αὐτὰς ὅπου δὲν εἶχε κηρυχθῇ Χριστός, ἀκολουθοῦσα τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Δὲν προσηλύτισε Χριστιανούς εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Δὲν κατεδέχθη νὰ διαφθείρῃ συνειδήσεις καὶ καρδίας καὶ μάλιστα μὲ χρήματα καὶ με ὑποκοισίας. Ὑφίσταται ὅμως ἡ ἰδία τὰς ἐπιθέσεις τῶν διαφόρων προπαγανδιστῶν. Κάτω εἰς τὴν πατρίδα. Εἰς τὴν Ἀνατολήν. Ὑφιστάμεθα καὶ ἐδῶ, ὡς θὰ ἀναπτύξωμεν προσεχῶς.

Ἡ ἔκκλησις τοῦ Ἰωάννου Ρόκφελλερ βαθύτατα μᾶς συγκινεῖ. Τὴν αἰσθανόμεθα, διότι βλέπομεν εἰς ποῖον κατάντημα περιήλθον αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι. Ἀλλὰ διὰ νὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα πρέπει νὰ καταπαύσουν οἱ προσηλυτισμοὶ καὶ αἱ προπαγάνδαι ἀπὸ μέρους τῆς Καθολικῆς καὶ τινων Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν. Ἄνευ τούτων ἡ εἰλικρινὴς συνεννόησις τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἡ ἀποτελεσματικὴ συνεργασία δὲν εἶναι δυνατή.

Καὶ μὲ ἀλληλοσυγκρουομένης Ἐκκλησίας, βαδίζομεν πρὸς τὸ μοιραῖον.

ΕΛΛ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Πρὸς τοὺς Εὐλαβεστάτους Ἱερατικούς Προϊσταμένους καὶ τὰ Ἐντιμότατα Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἐπειδὴ συμβαίνει πολλάκις Ἱερεῖς καὶ Κοινοτικὰ Συμβούλια ἐν τῇ ἀλληλογραφίᾳ των μετὰ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς νὰ ἀπαντῶσιν εἰς πολλὰ αὐτῆς ἔγγραφα καὶ ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων διὰ μιᾶς μόνον ἐπιστολῆς των, παρακαλοῦμεν θερμῶς, ὅπως δι' ἕκαστον ζήτημα ἢ θέμα διδῇτε ἰδιαίτεραν ἀπάντησιν, διότι σήμερον ὑπάρχουσιν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν διάφορα Τμήματα ὑπηρεσιῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται αἱ διάφοροι υποθέσεις, καὶ ἕκαστον ἐξ αὐτῶν κρατεῖ ἰδιαίτερον Ἀρχεῖον.

Ἡ ἀπάντησις εἰς ἕκαστον θέμα χωριστὰ εὐκολύνει τὰ μέγιστα τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, καὶ ἐλπίζομεν, ὅτι οἱ Εὐλαβεστάτοι Ἱερατικοὶ Προϊστάμενοι καὶ τὰ Ἐντιμότατα Διοικητικὰ Συμβούλια θὰ λάθωσιν ὑπὸ σημείωσιν τὴν παράκλησιν αὐτὴν διὰ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι ἀλληλογραφίαν αὐτῶν.

Ἐν Ἀστορίᾳ τῇ 25ῃ Φεβρουαρίου 1937

(ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ)

Αἰδεσίμ. Δημ. Μετόχιον
 Ἱερ. Προϊστάμενον τῆς Κοινότητος
 Augusta, Ga.

ΦΑΡΙΣΑΙΟΣ Ἡ ΤΕΛΩΝΗΣ;

«Ὅσα προεγράφη, εἰς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη». (Ρωμ. ιε'. 4)

Δηλαδή: «Ὅλα τὰ θεόπνευστα λόγια, τὰ ὅποια ἐγράφησαν εἰς τὰ ἱερὰ βιβλία, λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἐγράφησαν διὰ νὰ διδάσκουν καθημερινῶς τοὺς Χριστιανούς καὶ νὰ τοὺς ὁδηγοῦν ἀκαταπαύστως εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ χριστιανικοῦ καθήκοντος, τῆς ἀρετῆς, τῆς τάξεως καὶ εὐπρεπείας.

Καὶ ἡ Παραβολὴ λοιπὸν τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου πρὸς καθοδήγησιν ἡμῶν καὶ διδασκαλίαν ἐλέχθη ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος καὶ ἐγράφη εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐεγγέλιον. Καὶ πολλὴ σοφὴ ἐκλονίσθη νὰ ἀναγινώσκειται τὴν πρώτῃν Κυριακὴν τοῦ Τριωδίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀρχίζει, ἡ κατ' ἐξοχὴν περίοδος τοῦ ψυχικοῦ καὶ σωματικοῦ καθαρμοῦ ἐκαστοῦ Χριστιανοῦ· ἡ περίοδος τοῦτέστιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἕκαστος Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ προετοιμασθῇ διὰ τὴν ἐξομολόγησιν καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν Ἀχράτων Μυστηρίων, διὰ νὰ ἐορτάσῃ ὡς πραγματικὸς Χριστιανὸς τὴν Λαμπροφόρον τοῦ Κυρίου Ἀνάστασιν.

Ἄν ἐξαιρέσωμεν μίαν μερίδα Χριστιανῶν οἱ ὅποιοι εἶνε μόνον κατ' ὄνομα Χριστιανοί, δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία, ὅτι οἱ ἄλλοι ἐπιθυμοῦν ἐνδομύχως καὶ μετὰ θέλημης ἀποβλέπουν εἰς τὸν ψυχικὸν αὐτὸν καθαρισμόν. Σχεδὸν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ καταφλέγονται ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ἀκολουθῶσι τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, νὰ ζῶσι τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν· πολλὴ ὀλίγοι ὅμως τὸ κατορθώνουν, καὶ διὰ πολλοὺς μὲν καὶ διαφόρους ἄλλους λόγους, πρὸ πάντων ὅμως διότι, διαπράττομεν μὲν τὸ κακὸν διὰ τὴν ἐκ τῆς ἁμαρτίας προσωρινὴν εὐχαρίστησιν ἢ ὕλικὸν κέρδος, συνερχόμενοι δὲ εἰς τὸν ἑαυτὸν μας, δὲν ἀποφασίζομεν ἀμέσως καὶ τὴν ἰδίαν στιγμὴν νὰ συμφιλιωθῶμεν μὲ τὸν Θεόν, ζητοῦντες τὸ ἔλεός Του καὶ νὰ ἐπανορθώσωμεν τὰ κακὰ τὰ ὅποια ἐκάμαμεν. Δὲν πιστεύομεν εἰς τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς. Καὶ δὲν κάμνομεν χρῆσιν, ὅπως πρέπει, τοῦ μεγάλου προνομίου, πού ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον· τοῦ προνομίου τῆς κατ' εὐθείαν συνομιλίας καὶ συνεννοήσεως τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Δημιουργόν, διὰ τῆς προσευχῆς.

Πολλὴ ὀλίγοι Χριστιανοὶ δὲν γνωρίζουν τὴν παραβολὴν τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου. Καὶ ὅλοι σχεδὸν γνωρίζομεν τὴν κεντρικὴν ἰδέαν καὶ τὸ κυριώτερον ἠθικὸν αὐτῆς συμπέρασμα: «Ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται· ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται...» Ἐμμέσως ὅμως διδασκόμεθα ἀπὸ τὴν αὐτὴν παραβολήν, ὅτι μεγίστη εἶνε ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς, ὅτι πάντα τὰ κατὰ Χριστὸν ἀγαθὰ δύναται νὰ ἀπολαύσῃ διὰ τῆς προσευχῆς ὁ ἄνθρωπος, ἄλλ' ὑπὸ τὸν ἀπαράβατον ὅρον: Ἡ προσευχὴ νὰ γίνεται μὲ καρδίαν καθαράν, φιλάδελφον, ἀπηλλαγμένην παντὸς μίσους, παντὸς φθόνου, καρδίαν μακρὰν τοῦ κόσμου καὶ τῶν κακιῶν του. Πρὸ πάντων δὲ ἡ προσευχὴ πρέπει νὰ προφέρεται μὲ ἄκραν ταπεινοφροσύνην. Καθότι τὴν ὑπερηφάνειαν, ἐπίνουσαν κατ' ἐξοχὴν σατανικὴν, μισοῦσι μὲν καὶ ἀποστρέφονται οἱ ἄνθρωποι, οὐδέποτε δὲ τὴν ἀνέχεται ὁ Πατὴρ ὁ Πανάγαθος.

Ὅμιλεῖ ἡ παραβολὴ περὶ τῆς ἐν τῷ Ναῷ προσευχῆς.

Θὰ ὁμιλήσωμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τὴν εἰς τὰς Ἐκκλησίας μας προσευχὴν μας. Πῶς δηλαδὴ συμπεριφερόμεθα εἰς τὸν Ναόν, πῶς προσερχόμεθα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἐὰν ἐκ τῆς προσευχῆς μας αὐτῆς δικαιοῦμεθα νὰ περιμένωμεν τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐκπλήρωσιν τῶν αἰτημάτων ἡμῶν.

Φίλε ἀναγνώστα, γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ ψέξω καὶ νὰ κατηγορήσω κανένα· ἡ πρόθεσίς μου εἶνε νὰ παρουσιάσω τὰ κακὰ, τὰ ὅποια συμβαίνουν κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς μας, τῆς Θείας Λειτουργίας, εἰς τὰς Ἐκκλησίας μας, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι, ὅταν τὰ βλέπωμεν καὶ τὰ ἀναγνωρίζωμεν εἶνε δυνατόν καὶ νὰ τὰ διορθώσωμεν. Ἴσως τὸ ἱερὸν αὐτὸ καθήκον τὸ ἐκτελῶ ὁπωσδήποτε σκληρῶς· ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει ἀπὸ ἀγαθὴν πρόθεσιν διότι πιστεύω ὅτι ὁ Χριστιανὸς δὲν εἶνε μαμμόθρεπτον, οὔτε χαϊδεμένο παιδί, τὸ ὅποιον ὁ κληρικὸς θὰ ἦτο ἀνάγκη πάντοτε νὰ κολακεύῃ εἰς βάρος καὶ τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῆς τοῦ Χριστιανοῦ, ψυχικῆς σωτηρίας. Ἀπ' ἐναντίας πιστεύω ἀκραδάντως, ὅτι διὰ τῆς ἀληθείας καὶ μόνης δύναται νὰ ἐπέλθῃ συναίσθησις τοῦ καθήκοντος, ψυχικὴ ἀνακαινίσις κατὰ Χριστὸν βίος, πραγματικὴ καὶ μόνιμος σωτηρία.

Ἐκ τῆς πολυτετοῦς, σχετικῶς, ἐκκλησιαστικῆς μου διακονίας, ἐσχηματίσα μίαν θλιβεράν πεποίθησιν: «Ὅτι ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες, κατὰ πλειονότητα, δεικνύομεν ὅτι ὁμοιάζομεν τὸν Φαρισαῖον μᾶλλον, παρὰ τὸν Τελώνην κατὰ τὴν προσευχὴν μας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Τὴν Ἐκκλησίαν, δεικνύομεν, ὅτι τὴν θεωροῦμεν τόπον κοσμικῆς συγκεντρώσεως μᾶλλον, τόπον ἐπιδείξεως, παρὰ τόπον προσευχῆς καὶ τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ σπινθίζομεν εἰς αὐτάς, ὅταν γνωρίζωμεν ὅτι θὰ ἔχει κόσμος, δηλαδὴ ὅταν θὰ συρροῦσθαι ἐκεῖ πολὺ πλῆθος, διὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον, ὁ ὁποῖος λόγος, πολλὰς φορὰς δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν πρὸς τὸν ἀληθινὸν προορισμὸν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁμαδικὴν προσευχὴν. Πολλὴ φοβοῦμαι, ὅτι δὲν εἶναι κυρίως ἡ εὐσέβεια καὶ ὁ πόθος τῆς προσευχῆς, τὰ ὅποια μᾶς ἐλκύουν τόσον πολλοὺς εἰς τὰς Ἀγρυπνίας, τοὺς Χαιρετισμοὺς τῆς Θεοτόκου, τὸν Ἐπτάφιον, ἢ καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα· οὔτε καὶ εἰς τὰς Ἀρχιερατικὰς Λειτουργίας. Ἡ περιέργεια, ἡ δίψα μας διὰ τὰ σπάνια θεάματα, τὸ πάθος τῆς ἐπιδείξεως καὶ ἄλλα ὅμοια ἐλατήρια, μᾶς τραβοῦν πρὸς τὸν οἶκον τῆς προσευχῆς καὶ τῆς κατανύξεως. Καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἀκριβῶς, ἀρχίζει μία μακρὰ καὶ ἀτελεύτητος ὄλυσσις ἀτόπων καὶ ἀσυγχωρήτων ἐκ μέρους τοῦ ἐκκλησιασματος παρεκτροπῶν, τὰ ὅποια, ὅχι μόνον δὲν μᾶς φέρουν πλησιέστερα πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν Του, ἀλλ' ἀντιθέτως, μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπ' Αὐτοῦ, μᾶς στεροῦν τοῦ προνομίου τῆς πρὸ τῆς μακροθυμίας Του εὐλαβοῦς ὑποβολῆς τῶν ψυχικῶν πόνων μας διὰ τῆς προσευχῆς, καὶ μιαίνουσαν ταυτοχρόνως καὶ κατασπiloῦν τὸν Ἅγιον Οἶκόν Του, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν μας. Τὸ πάθος τῆς ἐπιδείξεως μᾶς βάλλει εἰς τὸν νοῦν μας, ὅτι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πρέπει νὰ φορέσωμεν τὰ πολυτελέστερα τῶν ἐνδυμάτων μας, τὰ πολυτιμότερα κοσμήματα τὰ ὅποια συμβαίνει νὰ ἔχωμεν. Νὰ καταλάβωμεν τὴν καλλιτέραν θέσιν εἰς τὸν Ναόν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν νὰ βλέπωμεν τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας, ἀλλὰ καὶ νὰ μᾶς βλέπουν ἡμεῖς. Καὶ οἱ μεγάλοι σταυροί; Καὶ ὁ ἐπιδεικτικὸς ἀσπασμὸς τῶν Ἁγίων Εἰκόνων εἰς ἱεροστάτας τῆς Θείας Μυσταγωγίας στιγμῆς; Καὶ ὁ ἄκοσμος τοῦ προσώπου χρωματισμός; Διὰ τὰς λαμπάδας πρέπει νὰ ἀνάπτωμεν αὐτοπροσώπως εἰς τὰ πρὸ τοῦ Τέμπλου μανουάλια;

Ὅλα αὐτά, χριστιανέ μου, εἶναι ἐπίδειξις, πού δὲν συμφωνεῖ καθόλου μὲ τὴν χριστιανικὴν ταπεινῶσιν. Εἶναι μα-
 (Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 13)

Ἀριστοτέλους Α. Βογιατζή
Ἀριστούχων Δημοδοδικάτων
Cambridge, Mass.

Θ ΛΙΒΕΡΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Αἱ ἀρμόδιοι κύκλοι, τόσον ἐν Ἑλλάδι ὅσον καὶ ἐνταῦθα, δεικνύουν ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον, πὺ ἐῖναι ἄλλως τε ἐπιβεβλημένον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς καλῆς ἐμπορικῆς πίστεως, ὅπως τὰ εἰσαγόμενα ἐδῶ Ἑλληνικὰ προϊόντα εἶναι ἀρίστης ποιότητος καὶ πρὸ παντὸς νὰ παρουσιάζουν ἀρτίαν συσκευὴν, διὰ τῆς ὁποίας προλαμβάνεται πᾶσα ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀλλοίωσις αὐτῶν. Δὲν ὑπάρχει ἀληθῶς ὠραιότερον καὶ λογικώτερον τούτου ἐνδιαφέρον· καὶ τοῦτο, ἵνα ἀφ' ἐνὸς μὲν προστατεύσῃ οἰκονομικὰ συμφέροντα, ἀφ' ἑτέρου δέ, ἵνα ικανοποιήσῃ τὸν στόμαχον τῶν καταναλωτῶν.

Ἀλλὰ τί νὰ εἴπῃ τις διὰ πνευματικὰ τινα προϊόντα, τὰ ὁποῖα εἰσάγονται ἐξ Ἑλλάδος, ὡς βιβλικά ἀναγνώσματα, ἢ δίδονται ἀπὸ σκηνῆς ἢ ἐπιδεικνύονται διὰ κινηματογραφικῶν ταινιῶν εἰς τοὺς ὁμογενεῖς μας καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὴν νεολαίαν μας;

Ἐχω ὑπ' ὄψει μου τὴν κινηματογραφικὴν ταινίαν τοῦ θεατρικοῦ ἔργου «Ὁ Κακὸς Δρόμος», ἡ ὁποία ἐπεδείχθη οὐχὶ πρὸ πολλοῦ εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Νέας Ἀγγλίας. Ἡ θέλησα νὰ σφυγμομετρήσω τὰς ἐντυπώσεις πολλῶν ὁμογενῶν, οἱ ὅποιοι ἀτυχῶς ἀπατηθέντες ἐκ τῆς ἰδέας πρὸ παντὸς ὅτι εἶναι Ἑλληνικὴ ταινία, παρηκολούθησαν αὐτήν. Ὁλοὶ ἀνεξαιρέτως ἐξεδήλωσαν ἀποτροπισμὸν. Δυσανασχετοῦν οὗτοι πρὸ παντὸς, διότι αἱ ἐφημερίδες μας αἱ ὁποῖαι προσφέρουν ὑψίστας ἐθνικὰς ὑπηρεσίας πίπτουν ἐνίοτε θύματα ἐκμεταλλευντῶν καὶ δισφημίζουσιν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν ἔργα πρόξενα ἀνυπολογίστου ζημίας, πρὸ παντὸς εἰς τὴν ψυχὴν τῆς νεολαίας μας, τὴν ὁποίαν ἂν συγκρατῶμεν ἀκόμῃ ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν ὑγιῶν παραδόσεών μας, τοῦτο ὀφείλεται ἐν πολλοῖς καὶ εἰς τὸν ἀπὸ περιωπῆς τύπον μας.

Ἐνας μάλιστα φίλος μου ὁμογενῆς, ὁ ὁποῖος παρηκολούθησε τὴν ταινίαν μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς κόρης του, μοῦ ἔλεγεν ὅτι τὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων, τὰ ὁποῖα συνήθως κατακλύζουσιν οἱ ἐπιτήδριοι οὔτοι, ἔπρεπε νὰ τοῖς λέγε: «Κόφτε το» προκειμένου περὶ ἐπιδείξεως τοιούτων θεαμάτων.

Ἐχαρακτήρισε δὲ λίαν προσφυνῶς τὸ ἔργον τῶν ὁμογενῶν τούτων τῶν περιερχομένων τὰς παροικίας μας καὶ ἐπιδεικνύουν τοιαύτας ταινίας ὡς «Τσιγγάνικην ἐπιπόνησιν!»

Οὐδεὶς βεβαίως δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν τεραστίαν ἐπίδρασιν, τὴν ὁποίαν ἀσκεῖ ὁ κινηματογράφος ἐπὶ τῆς νεολαίας. Τὸ ζήτημα τοῦτο κατ' ἐπανάληψιν ἀπασχόλησε τὸν τύπον, ἡ δὲ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν ἔχει ιδρύσει ἰδιαίτερον τμήμα, τὸ ὁποῖον ἐργάζεται διὰ τὴν δημιουργίαν καθαρώς ἐκπαιδευτικῶν καὶ μορφωτικῶν ταινιῶν. Καταβάλλεται προσπάθεια, ὅπως ὁ κινηματογράφος ἀποκτήσῃ ἠθοπλαστικὸν χαρακτήρα.

Ὁ Ἀμερικανὸς Γουίλλν Χάινς, ὁ περίφημος βασιλεὺς τοῦ κινηματογράφου, προσθέτει τὰ ἑξῆς: «Κάθε σκηνὴ καὶ κάθε φράσις εἰς τὸν κινηματογράφον πρέπει νὰ τονώσῃ τὴν ἠθικὴν».

Ἰδού δὲ καὶ τινες ἀπόψεις τοῦ κώδικος τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν.

Σχετικῶς μὲ τὸν ἔρωτα ἀναφέρει ὅτι πρέπει νὰ μείνῃ δε-

δοσὴ ἡ ἱερότης τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας. Αἱ ὀνυχικαὶ ἀπότηται δὲν ἐπιτρέπεται νὰ δικαιολογοῦνται.

Τὰ αἰσθησιακὰ δράματα δὲν ἐπιδοκιμαζόνται ὅπου δὲ εἶναι ἀναπόδραστος ἀνάγκη εἰς ἓν δρᾶμα νὰ ἐπαρῇ τοιαύτη σκηνή, οἱ καλλιτέχναι ὀφείλουν νὰ προσπαθοῦν νὰ καθίστουν πάντοτε τοὺς ἥρωας ἀδυναπαθεῖς.

Ἐπίσης ἀνάγκη νὰ ἀποφεύγεται ὁδὸν τὸ δυνατόν περιόδοτερον ἡ ἐμφάνις τῶν ἀνθρωπίνων ἐλαττωμάτων καὶ παρεκτροπῶν.

Ἐπὶ πλέον, τὸ ὁποῖαιότερον, οὐδεμία ταινία εἰς τὸ μέλλον θνηχωρεῖται νὰ θίγῃ τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας, αἱ ὁποῖαι εἶναι διαδεδομέναι εἰς τὸν κόσμον, πολὺ δὲ περιόδοτερον νὰ παραποιῇται ἡ διδασκαλία τῶν ἰδρυτῶν τῶν θρησκευμάτων, (ὡς διένειν εἰς τὴν ἐπιδεικνυθεῖσαν ταινίαν τοῦ «Κακοῦ δρόμου», ἡ ὁποία ἐμφανίζει τὸν Μέγαν Ναζωραῖον διδάσκοντα τὴν Μωαμεθανικὴν θεωρίαν «Τὸ πεπρωμένον θνητεῖν ἀδύνατον»!)

Ἡ ἱστορία, τὰ ἔθιμα καὶ αἱ παραδόσεις τῶν λαῶν δὲν θὰ στατηρίζονται, ἀλλὰ θὰ παρουσιάζονται μὲ πνεῦμα δικαιοσύνης καὶ ἀμεροληψίας.

Ἰδού αἱ κυριώτεραι ἀπόψεις τοῦ ἠθικοῦ κώδικος τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν, ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τῶν ὁποίων ἐργάζονται ὅλαι αἱ ὁργανώσεις, αἱ ἔχουσαι ὑγιεῖς ἀρχάς, πολιτειακά, ἐκκλησιαστικά καὶ κοινωνικά.

Ἡ ταινία «Ὁ Κακὸς Δρόμος» παρουσιάζει τὴν σύγχρονον γυναῖκα, ἐγκαταλείπουσαν τὴν θαλπωρὴν τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας καὶ τρεπομένην εἰς ἀναζητήσιν τῶν κοσμικῶν ἀπολαύσεων· τὴν κατατρέπει μία καὶ μόνη ἰδέα, ἡ ὑπέροχος ἐπίδειξις, αἱ ὑπερφίαλοι ἀξιώσεις καὶ ἡ φιλαρέσκεια, ἡ ὁποία φθάνει μέχρι ὑστερισμοῦ. Ἐτσι δημιουργεῖται γύρω τῆς ὁ φαῦλος κύκλος τῶν κοσμικῶν ἀναγκῶν, ἡ ψυχικὴ κρίσις ἐκ τῆς μὴ ικανοποιήσεως τούτων, ἡ νοσηρὰ σκέψις καὶ φαντασία, ὁ ναρκισσισμὸς, ἡ ἀλαζονεία, ἡ κουφρόνοια, ἡ ἐρωτομανία καὶ ἡ ὑστερία. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Κυλιέται αὕτη εἰς τὴν ἠθικὴν κατωφέρειαν, εἰς τὴν διαφθοράν.

Ἀλλὰ δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐρωτῶ: δύναται ἓνας νέος ἢ μία νέα νὰ ἀντικρύσῃ ἄνευ κινδύνου καὶ ψυχικῶν κλονισμῶν μίαν τοιαύτην εἰκόνα; Ἡ κρίσις παρ' αὐτοῖς δὲν εἶναι ἔτι ὥριμος, ἡ φαντασία εἶναι πτερωτή, δὲν ἔχει δὲ πλήρως συντελεσθῇ εἰς τὴν συνειδήσιν τῶν ἢ ἐμπέδωσις τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ πεποιθήσεων, τὰς ὁποίας ἀγωνίζεται νὰ σφυρηλατήσῃ ἡ πατρικὴ ἐστία καὶ οἱ ἄλλοι παράγοντες, ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Σχολεῖον.

Ἄλλως τε ποῖαν ἀγαθὴν ἢ εὐμενῇ γνώμην θὰ μορφώσῃ, ὅταν βλέπῃ ὁ νέος καὶ ἡ νέα μας ἐδῶ ὅτι πολλὰ κορίτσια ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν πατρίδα γίνονται κουρέλια καὶ νευρόσπαστα εἰς τὸ ἀνέμισμα τῶν χαρτονομισμάτων πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν κοσμικῶν τῶν ἀπολαύσεων, ἐνῶ πιστεύουν ὡς ἄλλως τε ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων ἐδιδάχθησαν, ὅτι ἡ Ἑλληνὶς ἐκπροσωπεῖ τὸν ἰδανικὸν τύπον τῆς σεμνῆς καὶ ὑπερηφάνου οἰκοδομοποιῆς, ἐμπνευστρίας τῶν συντελεστῶν τῆς προόδου τῶν παρελθουσῶν γενεῶν;

Ἐτσι γκρεμίζονται ἱερὰ καὶ ἀτίμητα σύμβολα τῆς Ἑλληνίδος, τὴν ὁποίαν ὅλον τὸ ἔθνος σέβεται ὡς πρώτην διδάσκαλόν του, διότι αὕτη ὑπῆρξεν εἰς τοὺς σκοτεινοὺς χρόνους ὁ λαϊκὸς στύλος τῆς πίστεως τὴν ὁποίαν «μὲ τὸ γλυκοθύξαχτο γάλα» ὡς λέγει ὁ Σολωμός, ἐστάλαξεν εἰς τὸν Ἑλληνα καὶ ἐνεφύσησε τὸ ἀδάμαστον φρόνημα, πὺ ἔλαμψεν εἰς ὅλους τοὺς μακροὺς ἀγῶνας τῆς φυλῆς μας.

Ἄλλ' ἴσως μοὶ ἀντιτεῖνῃ τις ὅτι δυστυχῶς παρεσῆρθε καὶ ἡ Ἑλληνὶς εἰς τὸ ρεῦμα τῶν σημερινῶν κοινωνικῶν ἀναστατώσεων· τοῦτο δὲν τὸ παραδέχομαι καθ' ὅλην τὴν γραμ-

μήν, αλλά μόνον εξαιρέσεις, αἱ ὁποῖαι ἄλλως τε δὲν λείπουν ἀπὸ καμμίαν κοινωνίαν.

Ἄλλὰ πρὸς Θεοῦ αὐτὰς τὰς πτυχὰς τῆς ζωῆς ἀποπλανηθέντων κορασίων καὶ τὰς παρεκτροπὰς μεταμεσονεκτίων καταγωγῶν ἦλθον οἱ καλοθεληταὶ αὐτοὶ ὁμογενεῖς νὰ ξεδιπλώσουν μπροστὰ στὰ μάτια τῆς νεολαίας μας, ἐνῶ ἔχομεν ἀμέτροιτες σκηνὲς ἀφθάρτου καὶ μοναδικῆς ἐποποιίας εἰς τὸν ὑπέρροχον γυναικεῖον κόσμον τῆς πατρίδος, πὺν ἡμποροῦν νὰ προκαλέσουν εἰς τὰς ψυχὰς τῆς νεολαίας μας ἱεράν ἔκστατιν, ῥίγη συγκινήσεως καὶ μίαν ἄγιαν λαχτάραν καὶ ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν;

Ἰδοὺ διατὶ δικαιολογεῖται ὁ τίτλος τοῦ ἄρθρου μου «Θλιβεραὶ σκέψεις», διότι ταινίαι ὡς ἡ τοῦ «Κακοῦ δρόμου» χύνουσιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τέκνων μας δηλητήριον ἀπογοητεύσεως περὶ τῆς μακροπύου πατρίδος τῶν καὶ δὲν διδοῦν τὸν ἐθνικὸν ἐκείνον δημιουργικὸν παλμόν, οὗ ἔχουσι ταῦτα ἀνάγκην.

Δικαίως δὲ ἡ Στὴ Διευθύνσις τοῦ «Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ» ἐπέστησεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν τῶν ὁμογενῶν ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ τούτου ζητήματος, ἐφ' ᾧ συγχάριω αὐτὴν θερμῶς.

Εἰς τὸ δημεῖον αὐτὸ τελειώνει ἡ ἐν εἰδῇ διαμαρτυρίας, πατρικῆ κραυγῇ τοῦ κ. 'Αρ. Βογιατζῆ διὰ τὴν καταπρόδοσιν τῶν ἰδανικῶν τῆς ὁμογενείας μας, δι' ἀθλίας κινηματογραφικῆς ταινίας.

Εἰς τὸ δημεῖον αὐτὸ τελειώνει ἡ διαμαρτυρία τοῦ κ. Βογιατζῆ, κατόπιν τῆς τοῦ Αἰδεσιμολ. Πάνου Κωνσταντινίδου δημοσιευθείσης εἰς προηγούμενον τεῦχος τοῦ Περιοδικοῦ τούτου.

Ἀλλὰ δὲν τελειώνουν εἰς αὐτὸ καὶ αἱ διαμαρτυρίαι ὁλοκλήρον τῆς ὁμογενείας. Καὶ ἐφορῶμεν τὴν προδοχὴν τῶν εἰλαβεδοτάτων 'Εθνημειῶν καὶ τῶν διδασκάλων καθὼς καὶ τῶν 'Εντιμοτάτων Διοικητικῶν Συμβουλίων εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐπιδείξεως τοιοῦτων ταινιῶν πρὸ τῶν ὁμυάτων τῆς ὁμογενείας μας καὶ πρὸ παντὸς τῆς Νέας μας Γενεᾶς.

Συνιστῶμεν θερμότερα, ὅπως μὴ ἐξαπατῶνται ἀπὸ τὰς διαφημίσεις «Ἑλληνικὴ Ταινία», 'Αγαθῶμεν πολὺ μέχρι λατρείας τὴν πατρίδα 'Ελλάδα μας καὶ δὲν θέλομεν κατ' οὐδένα λόγον νὰ διεφθῇται ἐν 'Αμερικῇ μὲ ἐπιδείξιν κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἢ θεατρικῶν παραστάσεων, τῶν ὁποίων αἱ ὑποθέσεις καὶ ἡ αἰσχρότης τῆς γλώσσης εἶνε παρμένα μόνον ἀπὸ τὰς κοινωνικὰς ὑπονοήσεις τῆς ἀποβάθρας τοῦ Πειραιῶς. 'Η 'Ελλάς μας δὲν εἶνε τέτοια ὡς μᾶς τὴν παριδάνουν τὰ ἔργα αὐτά. Καὶ διελλυπούμεθα καὶ τὸν διηγηθῆναι, πὺν κακολογεῖ τὴν ἴδια τοῦ πατρίδα τὴν Ζάκυνθον, ἀδελφῶς ἂν ὀχυρῶνεται πῶς ἀπὸ τὴν τέχνην.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἔσθι βλέπουν μερικοὶ τὴν πατρίδα μας, δὲν θέλομε ἐμεῖς νὰ τὴν ἰδοῦμε ἔσθι. Πολὺν περιδοότερον δὲν θέλομε νὰ τὴν ἰδοῦν ἔσθι τὰ παιδιὰ μας. Θέλομε νὰ τὴν λατρεύουν καὶ νὰ προσκυνοῦν τὸν ἱερὸν βωμόν τῆς καθημερινῆς καὶ γι' αὐτὸ κενυόμασθε ἔδω, καὶ ἐξοδεύεται ἐν ἐκατομμύριον δολάρια ἐτησίως δι' 'Ελληνικὰ κοινοτικά σχολεῖα.

Ἡ θέλνοῖς μας αὐτὴ ἐλέχθη πολλάκις. Εἰς τὸ πρῶτον τεῦχος τῆς Δραματικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Νέας Γενεᾶς, ἐπὶ 'Αρχιμανδρίτου 'Αθηνᾶ. Καθάδα, ἡ θέλνοῖς μας αὐτὴ ἐκδηλώνεται δὲν πρόλογον σαφῶς καὶ ὠριμένως.

Παραθέτομεν τὸν πρόλογον αὐτὸν διλοῦντες ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν τὴν παραποίησιν τῆς ἰδεολογίας αὐτῆς.

«Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀνάγκη ἐπιχειρημάτων γιὰ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι τὸ θέατρον ἀποτελεῖ καὶ πρέπει νὰ ἀποτελῇ ἓνα ἀρκετὰ μεγάλον μέρος στὴν Κοινοτικὴν μας ζωὴν. Τὸ ὅτι σχεδὸν δὲν ὑπάρχει Κοινότης, πὺν νὰ μὴ δίνη μιὰ-δυὸ θεατρικὲς παραστάσεις τὸ χρόνον, εἶν' ἀρκετὴ ἀπόδειξις.

Ἡ 'Ελληνικὴ 'Ομογένεια στὴν 'Αμερικὴ ἔχει ἀναπτύξει καθολικηρίαν διάφορη διανοητικότητι ἀπὸ ἐκείνην πὺν ἐπικρατεῖ στὴν 'Ελλάδα· ὅχι δὲ ὀλίγον συντελοῦν καὶ ἡ ἐθνικὴ, ἐκκλησιαστικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀνάγκη μας, πὺν εἶναι ἐντελῶς διάφορες ἀπὸ ἐκείνες πὺν ἔχουν στὴν 'Ελλάδα.

Ἐδῶ ἔχομε τὴν εὐγενικὰ ἰδεολογία νὰ μείνωμε ὡς ἀδιάσπαστη ὁμάς ἐθνικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς, ἀνάμεσα στὸ συνωστισμό τῶν φυλῶν καὶ θρησκειῶν στὸν ὁποῖον ζοῦμε. Ἐκεῖ δὲν κινδυνεύει διόλου αὐτὸ· συνεπῶς δὲν σκοτίζονται. Ἐμᾶς ὅλη ἡ προσπάθειά μας σ' αὐτὸ συγκεντρώνεται.

Γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναπτύσσουμε κάθε μέσον πὺν συντελεῖ σ' αὐτό, καὶ κάθε ἐκδήλωσις τῆς ὁμαδικῆς ζωῆς μας αὐτὸν τὸν χαρακτήρα ἔχει καὶ πρέπει νὰ ἔχη.

Σὲ ὅλες αὐτὰς τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ὁμαδικῆς ζωῆς μας ἡ πλεὺς ἀγνὴς δικὴς μας εἶναι δύο: ἡ σχολικὴ ἐφορτὴ καὶ ἡ θεατρικὴ παράστασις· στὲς σχολικὰς ἐφορτὰς μυεῖται ἡ νέα γενεὰ στοὺς πόθους τῆς ὁμάδος μας εἰς τὰ ἐθνικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ ἰδανικὰ μας· γι' αὐτὸ οἱ διδασκαλοὶ τὰ τρία τέταρτα τῆς ἐργασίας τους ἔπρεπε ν' ἀφιερῶνουν στὴν ὁργάνωσιν σχολικῶν ἐφορτῶν, γιὰτὶ ἐκεῖνο πὺν κάνει μιὰ σχολικὴ ἐφορτὴ στὴν ψυχὴ τῶν παιδιῶν μας δὲν τὸ κάνει τρία χρόνια διδασκαλία οὐδὲποτε μαθήματος τυπικοῦ. Πολὺ ἐπίσης ἐπίδρασις ἔχει ἡ θεατρικὴ παράστασις εἴτε μὲ πρόσωπα ἐπὶ σκηνῆς εἴτε στὴν ὁδὸν κινηματογράφου.

Καί, ἐφόσον ἔχει μιὰ τέτοια ἐπίδρασις στὴν ψυχὴ ἡ θεατρικὴ αὐτὴ παράστασις, εἶναι ἀπαραίτητο τὸ δράμα ἢ ἡ κωμωδία, δηλαδὴ τὸ ὑποκείμενον τῆς παραστάσεως, νὰ εἶναι τέτοιο ὥστε νὰ διεγείρῃ μέσα στὴν ψυχὴ τῶν θεατῶν τέτοια συναισθήματα πὺν νὰ ἐξυπηρετήσουν τὰ ἰδανικὰ μας πὺν ἀνέφερα πρὶν: θρησκείαν, ἐθνισμόν, οἰκογενειακὴν συνοχὴν, καὶ ἀγνὰ ἦθη καὶ ἔθιμα.

Γι' αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη τὰ δράματα, κωμωδίες, διάλογοι καὶ πλαστικαὶ εἰκόνες, πὺν θὰ χρησιμοποιοῦμε, νὰ εἶναι καλὰ διαλεγμένα, ψυχολογημένα.

Ἐὰν εἶχαμε ἐθνικὸν θίασον πὺν νὰ ἔχη ἓνα αὐστηρὰ διαλεγμένον κατάλογον θεατρικῶν ἔργων καὶ νὰ πηγαίῃ ἀπὸ Κοινότητα εἰς Κοινότητα θὰ ἦτο ἀνεκτίμητον μέσον. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ὑπάρχουν τὰ οικονομικὰ μέσα γιὰ τὴν συντήρησίν του καὶ ἐφ' ὅσον οἱ ἐνδημούντες ἢ ἐρχόμενοι ἐπαγγελματικὰ 'Ελληνικοὶ θίασοι ἔχοντας νὰ ἀγωνισθοῦν γιὰ τὸ ψομὶ ἀναγκάζονται νὰ παῖξουν καὶ ἔργα σὰν τὴν «Μαμζέλλ Νιτοῦς» καὶ ἄλλα ὁμοῖα του εἶναι ἀπαραίτητο σὲ κάθε Κοινότητα νὰ ὑπάρχῃ ἐρασιτεχνικὸς ὁμιλος γιὰ καθαρὰς ἀγνὴς θεατρικὲς παραστάσεις ἐξυπηρετικὰς τῆς ἰδεολογίας μας. Καὶ ἀκόμη περισσότερον εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάρχουν πολλὰ τέτοια ἀγνὰ, διδασκτικὰ ἢ τοῦλάχιστον ἀκίνδυνα ἔργα γιὰ νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἔλλειψις καὶ καταφεύγουμε σὲ ὁποιοδήποτε ἐπαλθεῖς».

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας δὲν ἐπλήρωσαν τὰς συνδρομὰς τῶν νὰ πληρῶσουν αὐτὰς εἰς τοὺς ἐγγράψαντας αὐτοὺς ἢ νὰ τὰς ἀποστείλωσιν ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ δι' ἐπιταγῆς, ἐπ' ὀνόματι:

ORTHODOX OBSERVER

25-19 30th Drive, Astoria, New York.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Ο ΠΡΥΤΑΝΙΣ HUGHELL FOSBROKE

ΜΙΑ από τὰς σπουδαιότερας καὶ μεγαλειτέρας Θεολογικὰς Σχολὰς τοῦ Νέου Κόσμου εἶναι τὸ ἐν Νέα Ὑόρκῃ General Theological Seminary, εἰς τὸ ὁποῖον ἀρκετοὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐσυνέχισαν καὶ συνεζίζουσιν τὰς Θεολογικὰς σπουδὰς τῶν. Ἰδρύθη τὸ 1817 μὲ τὸν σκοπὸν νὰ καταρτίζῃ ἐπιστημονικῶς τοὺς ὑποψηφίους Κληρικοὺς τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἀνήκει. Εἰς τὸ Σεμινάριον τοῦτο πρὸ ἡμερῶν ἔλαθε χώραν λαμπρὸς ἐορτασμὸς πρὸς τιμὴν τοῦ Πρυτάνεως Fosbroke, ὁ ὁποῖος συνεπλήρωσε ἐφέτος εἰκοσαετείαν ἐν αὐτῷ ὡς Πρύτανις. Ὁ Πρύτανις Fosbroke εἶναι Ἱερεὺς. Διακεκριμένη προσωπικότης μετὰ ξὺ τοῦ Θεολογικοῦ κόσμου τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι θαυὸς μελετητῆς τῆς Ἐπιστήμης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τὴν ὁποίαν καὶ διδάσκει. Δεινὸς εἰς τὴν μεθοδικὴν ἐκθεσὶν καὶ μετάδοσιν τῶν συμπερασμάτων τῶν Θεολογικῶν ἐρευνῶν του. Εὐσεβέστατος καὶ ἄξιος τοῦ ἱεροῦ Ἀμβωνος ἐκπρόσωπος. Διὰ τοῦτο πολὺ δικαίως ἠκούσθησαν ἐκ μέρους Ἐπισκόπων μαθητῶν του, ἐκ μέρους Πρυτάνεων καὶ Καθηγητῶν ἄλλων Θεολογικῶν σχολῶν, κατὰ τὸν ἐορτασμὸν τῆς εἰκοσαετίας του, λόγοι ἐξαίροντες τὰς ἀρετάς του, τὴν δρᾶσιν του, τὴν θαυμασίαν ἐπίδρασιν του ἐπὶ τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς, ἀλλὰ καὶ λόγοι ἐκδηλωτικοὶ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τοῦ θαυμασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης ἐκ μέρους τῶν διοικούντων τὴν ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπιανὴν Ἐκκλησίαν. Ἰδιαιτέρως οἱ μαθηταὶ του, οἱ τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος, ἐκφράζονται μετὰ περισσοῦ σεβασμοῦ διὰ τὸν Διδάσκαλόν των, ὅστις πράγματι εἶναι ἄξιος τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ὑπολήψεως ταύτης.

ΤΟ ΣΑΝΑΤΟΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΧΕΠΑ

ΑΞΙΟΝ πάσης ὑποστηρίξεως εἶναι τὸ μετ' ὀλίγον ἀνοίγον τὰς πύλας τοῦ Σανατόριον τῆς «Ἀμερικανικῆς Ἑλληνικῆς Ἐκπαιδευτικῆς Προοδευτικῆς Ἀδελφότητος». Διότι εἶναι γνωστὸν σήμερον ὅτι μία μεγάλη ἀνάγκη πληροῦται χάρις εἰς τὴν ὑπέροχον ἀπόφασιν τοῦ θαυμασίου τούτου Σωματείου, τοῦ προσθέτοντος εἰς τὰς ὥραιας αὐτοῦ σελίδας, μίαν ἀκόμη χρυστὴν σελίδα. Ὡραῖον ὑπόδειγμα εὐγενοῦς δράσεως! Εἰμεθα θέβασις ὅτι, συμφώνως καὶ πρὸς τὴν προτρεπτικὴν ἐγκύκλιον τῆς Σεβαστῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς μετ' αὐτοθυσίας θὰ μετὰσχουν εἰς τὸ εὐεργετικὸν αὐτὸ ἔργον καὶ θὰ ὑποστηρίξουν θαυμασίως τὴν εὐσπλαγχνικὴν αὐτὴν δρᾶσιν. Ἡ γενναιοτής τῆς καρδίας τῶν ὁμογενῶν, ἡ ἀξιοζήλευτος αὐτῇ ἀρετῇ, θὰ παράσχῃ πλεῖστα ὅσα ἀγαθὰ ὠφελήματα πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς μας καὶ ἀρρώστους. Τὸ ἔργον τῆς Ἀχέπα ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου θὰ ζητηθῇ ἡ συναντίληψις ὅλων τῶν Κοινοτήτων, τῶν Ἱερ. Προϊσταμένων καὶ τῶν ἀτόμων, εἶναι ὁμολογουμένως ἔργον μεγάλης ἐκτιμήσεως καὶ συνεπῶς, ἄξιον πάσης εὐγνωμοσύνης. Ἡ στήριξις μιᾶς ὑπάρξεως εἶναι πάντοτε τὸ εὐγενέστερον ἐκ τῶν ἔργων, εἶναι ἡ μεγαλειτέρα τῶν ἀρετῶν. Ἄς γίνῃ ὅ,τι δυνατόν πρὸς πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΝ

ΩΣ ΣΤΑΔΙΟΝ ἐξαγνισμοῦ μας πρέπει νὰ θεωρήσωμεν τὴν Τεσσαρακοστὴν, ἡ ὁποία ἀρχίζει ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας. Ὡς χρονικὴν περίοδον κατὰ τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ σκεφθῶμεν μόνοι μας διὰ τὴν ψυχικὴν μας καλλιτέρευσιν, ἡ ὁποία ἡμπορεῖ νὰ εἶνε, ἐν ταύτῳ, καὶ καλλιτέρευσις ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, ἐὰν ὁ καθεὶς σκεφθῇ νὰ καλλιτερεύσῃ πρωτίστως τὸν ἑαυτόν του. Ἡ Τεσσαρακοστὴ δὲν εἶνε ἀναχρονισμὸς περιττός· δὲν εἶνε διάταξις ὀχληρά· ἀλλ' εἶναι μία ψυχικὴ περισυλλογὴ, ἡ ὁποία ἡμπορεῖ νὰ μᾶς διανοίξῃ νέους ὥραίους δρόμους, ἱκανοὺς νὰ μᾶς φέρουν πρὸς τὴν ποθητὴν εὐδαιμονίαν τῆς ζωῆς. Ὡς τοιαύτην καὶ μὲ τοιοῦτον σκοπὸν πρέπει νὰ κρατήσωμεν καὶ τὴν οὐσίαν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ἀποτελεῖ μίαν θαυμασίαν, μίαν ἐξοχον περίοδον πρὸς ἐξάσκησιν τῆς θελήσεως καὶ εἶνε, θεβαίως, γνωστὸν πόσον μέγας παράγων εἰς τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι ἡ θέλησις. Τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς τὸ σύνθημα εἶνε:—«ἀγνίσωμεν τὴν ψυχὴν, καθάρωμεν τὴν σάρκα» καὶ ὀφείλομεν ὑπεράνω τῆς ὀχλοβοῆς τῶν διασκεδάσεων τῶν Ἀπόκρεω νὰ ἀκούσωμεν τὸ σύνθημα τοῦτο, ἀπομακρυνόμενοι πάσῃ θυσίᾳ «παντὸς πάθους». Αὐτὸ πρέπει νὰ κατανοηθῇ πρωτίστως καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συστηματικῶς λησμονεῖται ἀπὸ ὅλους μας, δυστυχῶς. Ἄλλ' εἶναι καιρὸς πλέον νὰ σκεφθῶμεν καλλίτερον.

ΓΕΝΙΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΙΚΑΙ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ

ΕΙΝΕ ἀπορίας ἄξιον πῶς εἰς μερικὰς Κοινότητας μερικοὶ ὁμογενεῖς δὲν δεικνύουν τόσον ζῆλον ὅσον θὰ ἀνέμενε κανεὶς. Προκειμένον νὰ γίνῃ Γενικὴ Κοινοτικὴ Συνέλευσις, ἀκούομεν ὅτι εἰς μερικὰς Κοινότητας μὲν οὐδὲν παραινέσκονται τόσοι ὅσοι θὰ ἐχρειάζοντο ὅπως ἀναλάβουν ὑπεύθυνα ἀξιώματα εἰς τὴν διοίκησιν τῶν Ἱ. Ναῶν καὶ τῶν λοιπῶν κοινοτικῶν κτιρίων. Μετὰ περιεργείας μάλιστα ἀνεγνώσαμεν κάπου τελευταίως ὅτι εἰς μίαν Γενικὴν Συνέλευσιν διὰ τὴν ἐκλογὴν 12 Συμβούλων παρευρέθησαν μόνον..... 16 μέλη. Ἡ λέξις «ἀδιανομία» δὲν θὰ ἦτο ἴσως δυνατόν νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν πρᾶξιν αὐτήν. Καὶ ὅμως δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ λησμονώμεν ὅτι ἡ «Κοινότης» ἰδιαιτάτα ἐν Ἀμερικῇ, εἶναι τὸ μέσον καὶ τὸ κέντρον ὅπου δύνανται νὰ συνδεθῶσιν οἱ ὁμογενεῖς καὶ νὰ διακρατήσουν τὰς ὥραιας τῶν παραδόσεις, γινόμενοι χρήσιμοι πολῖται εἰς τὴν Μεγάλῃν ταύτην Χώραν· ἡ Κοινότης ἐξασκεῖ τὴν μεγαλυτέραν φιλανθρωπίαν· ἡ Κοινότης ὀργανώνει καὶ συντηρεῖ σχολεῖα· ἡ Κοινότης ἰδρύει κοινωνικοὺς Συλλόγους· ἡ Κοινότης δίδει ὑγιεῖς κατευθύνσεις. Δι' αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνισχύωμεν τὰς Κοινότητας, καὶ νὰ μὴ ἀφήνωμεν τὸ θάρος εἰς τοὺς ὀλίγους διὰ νὰ μὴ μαρानθῇ καὶ αὐτῶν ὁ ζῆλος καὶ ἡ προθυμία. Ἄς δεικνύωμεν θαυὸ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ παντὸς κοινοτικοῦ. Ἡ παρουσία ὅλων εἰς τὰς Γενικὰς Κοινοτικὰς Συνελεύσεις εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον πρόοδον τῶν Κοινοτήτων. Δὲν ἀρκεῖ μόνον με λόγους νὰ λέγωμεν ὅτι ἀγαπῶμεν τὴν Κοινότητα. Ἀλλὰ χρειάζεται πρὸ παντὸς ἡ ἔμπρακτος ἐκδήλωσις τῶν ὥραιων αὐτῶν αἰσθημάτων μας. Ἀξίζει νὰ καταβάλωμεν κάθε θυσίαν ὑπὲρ τοῦ στηριγμοῦ καὶ τῆς προόδου τῶν Κοινοτήτων μας, ἀρχίζοντες, πρωτίστως, ἀπὸ τῆς ἰδίας μας ἐνορίας.

Ο ΑΜΒΟΝ

Ἀρχιμ. Ἀθηνάγορα Καβάδα,
Πρωτοδευκέλλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς
Ἀμερικής

«Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ ἰδιψῶντες τὴν δικαιοσύνην ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται».

Διαδοχικὰ ἡ σημασία τῶν Μακαρισμῶν γίνεται σπουδαιότερα ἀπὸ τὸν ἓνα εἰς τὸν ἄλλον. Μὲ τὸν πρῶτον ἐμακάρισεν ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ἐκείνους, πού ἀναγνωρίζουν τὴν πνευματικὴν τους φτώχεια καὶ ζητοῦν τὸν πλούτον τῆς θείας χάριτος· μὲ τὸν δεύτερον ἐπαρηγόρησε ἐκείνους, πού λυποῦνται εἰλικρινά, κατάκαρδα, διὰ τὴν ἁμαρτωλὴ κατάστασί τους· μὲ τὸν τρίτον, βγάζοντας τὸν ἄνθρωπον ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὸν στενὸν κύκλον τοῦ ἀτόμου του, τὸν ὁδηγεῖ στὸ σύνολον τῶν συνανθρώπων του καὶ τοῦ ἐπιβάλλει νὰ εἶνε πραῦς γιὰ νὰ ζήσῃ εἰρηνικώτερα, ὥραιότερα, μέσα στὴν ὁμάδα τῶν ὁμοίων του· μὲ τὸν τέταρτον μακαρίζει ἐκείνους, πού αἰσθάνονται πείνα καὶ δίψα γιὰ τὴν δικαιοσύνην. Ὁ Μακαρισμὸς δὲ αὐτὸς ἔχει ἀσυγκρίτως μεγαλύτεραν σπουδαιότητα καθὼς θὰ ἰδοῦμε εἰς τὸ κήρυγμα τοῦτο.

Παράλληλα στὸ περιβόλι τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, πού πίσω ἀπὸ λόχμες ροδοστόλιστες ἀκούονται, σὰν κελαδήματα πουλιῶν τὲς ἀνοιξιάτικες αὐγές, ἓνα σωρὸ γέλοια τῆς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας τῶν ἀνθρώπων· πλάγια στὸν καταπράσινο φράκτη του, πού τὸν χρυσοσκονίζει ὁ ἄδυτος ἥλιος τῆς ἀγάπης καὶ στοργῆς τῆς Θείας Προνοίας, κυλάει ἀδιάκοπα τῆς λύπης καὶ τῆς δυστυχίας τ' ἀστεῖρευτο ποτάμι. Εἶνε θολὸ τὸ ρέμμα του, γιὰτὶ εἶνε ὅλο δάκρυα καὶ ἀχολογáει τὸ πάφλασμά του σὰν μουγκρητὸ βαρὺ, γιὰτὶ εἶνε ὁ ἀχὸς θρήνων καὶ ὑποκόφων στεναγμῶν.

Ἄν σταθῇ γιὰ λίγο ἡ φαντασία καὶ σκέψῃς μας κοντὰ στὲς ἱσχυροὺς ὀχθὲς τοῦ ποταμοῦ αὐτοῦ, θὰ διακρίνῃς καθαρά, ὅτι οἱ θρηνοὶ καὶ οἱ στεναγμοὶ θγαίνουν, ἄθελα ἢ θεληματικά, ἀπὸ ἀνθρώπινα στήθεα, πού ἡ ἀδικία πιέζει καὶ συμπνίγει μέσα στὸ ὁμορφο περιβόλι τῆς ζωῆς. Καὶ ἂν ἀνατρέξῃ ἡ σκέψῃς μας πρὸς τὴν πηγὴ τοῦ ποταμοῦ αὐτοῦ θὰ βρῇ ὅτι τὰ δάκρυα, πού πλημμυροῦν, τρέχουν ἀπὸ τὸ πειστήριο, πού, σὰν τὸν πύργον τῆς Βαβέλ μεγάλο, χρησιμοποιεῖ ἡ ἀδικία γιὰ νὰ συνθλίβῃ τὲς ἀνθρώπινες καρδιές.

Εἶνε ἡ ἀδικία, πού σὰν βραχνιᾶς κάθεται στῆς ἀνθρωπότητος τὸ στήθος καὶ ἀναπάντεχα τὸ κάθε γλυκὸ ὄνειρο, πού ἡ καλόβολη φαντασία τοῦ ἀνθρώπου μὲ μετὰξινες κλωστὲς ἀράχιννα ὑφαίνει, σὲ τρόμο καὶ μαρτύριο ἀνέλπωτο τὸ μεταβάλλει.

Ὅσες φορὲς οἱ μεγάλοι σοφοὶ τοῦ κόσμου, στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, κατήγγειλαν ὡς βάρβαρην τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν ἡλεγεῖαν ὡς ἀναξίαν νὰ ζῇ, γιὰ τὴν γενικὴν τῆς ἀδικίαν τὴν ἐκατηγόρησαν. Ὅσες φορὲς ἐμπνευσμένοι Προφῆται, ἐν ὀνόματι τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ, ἐμαστίγωσαν, μὲ τὰ ἀφαντάστως τσουκτερά των λόγια, λαοὺς καὶ βασιλεῖς, τὴν εἰκόνα τῆς ἀδικίας των τοὺς παρουσίαζαν. Εἰς δὲ τὴν ὁμιλίαν του ἐπὶ τοῦ ὅρου ὁ Σωτὴρ Χριστὸς, δύο φορὲς σὲ δύο μακαρισμοὺς, τονίζει ὅτι ἡ δικαιοσύνη πρέπει νὰ εἶνε τὸ κυριώτερον καὶ ὥραιότερον στοιχεῖον τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ θεσπίζει ὅτι ἐκεῖνοι, πού πεινοῦν καὶ δι-

ψοῦν γιὰ δικαιοσύνη, θὰ χορτάσουν ἅλποτε ἀπ' αὐτήν, καὶ ἐκεῖνοι, πού θ' ἀντιτάξουν παλληκαρίσια τὰ στήθη τους ἐναντίον τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας, θὰ κληρονομήσουν τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

«Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται».

Εὐτυχισμένοι ἐκεῖνοι, πού ἡ καρδιά τους θέλοντας νὰ τρέφεται μὲ τὴν χαρὰ, τὸν καρπὸν τῆς δικαιοσύνης, αἰσθάνεται φοβερὴ πείνα καὶ δίψα στὴν ἔλλειψιν σχεδὸν ἐξ ὅλοκληρου τέτοιας δικαιοσύνης στὴ ζωὴ τοῦ κόσμου τοῦτου. Αὐτοί, μᾶς λέγει ὁ Χριστὸς, θὰ χορτάσουν ἀπ' αὐτήν.

Ποῦ ὅμως καὶ πότε θὰ χορτάσῃ μία εὐγενὴς καρδιά ἀπὸ δικαιοσύνη ἀνθρώπινη; Στὴ ζωὴ αὐτῇ; Στὸν κόσμον τοῦτον; Εἶνε πολὺ ἀμφίβολο, πολὺ-πολὺ ἀπίθανον.

Ἐφ' ὅσον στὸν κόσμον τοῦτον ὁ καθένας μας κλειόντας ἐπίμονα τὰ μάτια του μπρὸς στὸν ἀληθινὸ σκοπὸν τῆς ζωῆς καὶ ζητῶντας τὴν εὐτυχία στὴν ἱκανοποίησιν μόνο τοῦ κορμιοῦ καὶ μερικῶν ἀρρωστιάτικων αἰσθημάτων καὶ φιλοδοξιῶν ἀναιμιῶν, ξεχωρίζει τὸ ἀτομικὸν του ἀπὸ τὴν κοινωνία, τὸ κακὸ καὶ ἡ ἀδικία θὰ ὑπάρχῃ, ἡ παράνομος καταπίεσις τῶν ἀδυνατωτέρων ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς καὶ ἐπιτηδεῖους θὰ ὑπάρχῃ, ἡ ἁμαρτωλὰ χωλαίνουσα συνεργασία τῶν ἀνθρώπων θὰ ἐξασκῇται ἀσυνείδητα. Ἡ εὐγενικὴς καρδιὰ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ χορτάσῃ ποτε ἐδῶ δικαιοσύνην, γιὰτὶ ὅλη τους τὴν προσπάθεια, τὴν ἐξουδετερεῖ ὁ καυτερὸς λίθος τῆς ἀδικίας. Μόνον ἐκεῖ, πού ὁ Κριτὴς καὶ Δικαστὴς εἶνε ὁ ἀδέκαστος Θεός, καὶ καθενὸς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς του θ' ἀνοιχθῇ καὶ θὰ κριθοῦν αἱ πράξεις του, μόνον ἐκεῖ, στὸν κόσμον τὸν αἰώνιον, οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην θὰ χορτάσουν καὶ θὰ ἱκανοποιηθοῦν.

Δικαιοσύνη.

Συνήθως, ὅταν παριστάνουν σὲ εἰκόνες, ἀνάγλυφα ἢ ἀγάλματα τὴν δικαιοσύνην, τὴν ζωγραφίζουν ἢ τὴν σκαλίζουν ὡς μίαν ὥραιαν, σεμνὴν γυναῖκα, μὲ δεμένα τὰ μάτια της μ' ἓνα μανδύλι καὶ στὰ χέρια της κρατεῖ μιὰ ζυγαριὰ. Ἡ γνωστὴ συνήθως ἔννοια, πού δίνουν οἱ ἀφελεῖς ἄνθρωποι στὴν σημασία τῆς παραστάσεως αὐτῆς, εἶνε ὅτι, ἡ δικαιοσύνη δὲν ἀποβλέπει στὴ διαφορὰ προσώπων τὰ ὅποια εἶνε ἐμπρὸς της νὰ κριθοῦν, γιὰτὶ ἔχει δεμένα τὰ μάτια· καὶ ἂν εἶνε σπουδαῖα πρόσωπα ἢ κοινά, ἰσχυρά ἢ ἀδύνατα, δὲν τὴν ἐνδιαφέρει, ἀλλ' ἀποδίδει τὸ δικαίον ζυγίζοντας μόνον τὲς πράξεις τοῦ καθενός.

Εἶπα ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ ἔννοια, πού δίνουν οἱ ἀφελεῖς στὴν εἰκόνα αὐτήν. Μὰ ἂν καλοεξετάσουμε τὴν πραγματικότητα θὰ ἰδοῦμε, ὅτι ἐκπροσωπεῖ ἓνα γεγονός, πού εἶνε ἀντίθετο ἀπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτήν. Τῆς ἔχουν δέσει τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης τὰ μάτια καὶ σὰν στραβὴ πλεῖα κρατáει ἐπιζήμια τὴ ζυγαριὰ στὰ χέρια· γιὰτὶ ὁ κάθε ἰσχυρὸς καὶ ἐπιτηδεῖος, τὸ κάθε λιοντάρι ἢ ἡ κάθε ἀλεπού τῆς κοινωνίας, στὴ ζυγαριὰν αὐτὴν βάζει ὅλο τὸ βάρος τῆς πονηριᾶς του ἢ τῆς ἀτομικῆς του κλεμμένης δυνάμεως· ἔτσι ἡ δύστυχῃ θεὰ δικαιοσύνην, πού τῆς ἔχουν δεμένα τὰ μάτια, νομίζει πὼς εἶνε ὁ βάρος τοῦ πραγματικοῦ δικίου, τοῦ ἰσχυροῦ ἢ τοῦ ἐπιτηδεῖου, καὶ τὸν ἀνακηρύσσει νικητὴν. Κι' ἔτσι κατήντησε ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς δικαιοσύνης νὰ βασιλεύῃ ἡ ἀδικία.

Τὸ πλεῖον ἀηδὲς δὲ κοινωνικὸ θέαμα εἶνε, ὅτι ἐνῶ ὅλοι μας κατὰ ἓνα ἢ ἄλλον τρόπον ἀδικοῦμεν, ὅλοι μας πάλιν παραπονοῦμεθα γιὰ τὸ ὅτι βασιλεύει στὴν κοινωνικὴν ζωὴν ἡ ἀδικία. Τὸ ἀληθὲς δὲ εἶνε, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μισοῦν τὴν ἀδικίαν, ὅταν αὐτοὶ ἀδικοῦνται ἢ οἱ συγγενεῖς καὶ φί-

λοι των ἀδιαφοροῦν δὲ διὰ τὴν δικαιοσύνην ἢ ἐρωτοτροποῦν μὲ τὴν ἀδικίαν, ὅταν αὐτοὶ ἀδικοῦν τοὺς ἄλλους ἢ οἱ συγγενεῖς των ἢ οἱ φίλοι των καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Ἐλάχιστοι καὶ σπανιώτατοι εἶνε ἐκεῖνοι, πού τὸ ἀναγνωρίζουν ὅταν ἀδικοῦν καὶ τὸ ὁμολογοῦν καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐπανορθώσουν τὸ κακόν· ὅλοι οἱ ἄλλοι συνήθως λέγουμε: «Ἐγὼ δὲν ἀδίκησα κανένα». Αὐτὸ δὲν συμβαίνει πάντοτε ἀπὸ κακοπιστίαν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ὅτι συνήθως δὲν ἐμβαθύνουμε σὲ κάθε σκέψιν μας, κάθε λέξι μας, κάθε ἐνέργειά μας ἀκριβῶς, ὥστε νὰ τὸ ἴδουμε ὅταν ἀδικοῦμε.

Ὅταν ὁ καθένας μας λέγει:—Ἐγὼ δὲν ἀδίκησα κανένα,—ἐννοεῖ, ὅτι δὲν κατεχράσθη τὴν περιουσίαν κανενός, ἢ δὲν ἐπρόδωσε κανένα, ἢ δὲν ἐδολιεύθη τὴν οἰκογενειακὴν τιμὴν τοῦ ἄλλου, ἢ δὲν ἐκτύπησε κανένα, ἢ δὲν ἐψευδομαρτύρησε στὸ δικαστήριον καὶ ἄλλα τέτοια ἢ ὅμοια. Μὰ ἡ ἀδικία δὲν ἔγκειται μόνον εἰς τὰ μεγάλα ἢ σοβαρὰ κακά, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ μικρὰ καὶ τὰ ἐλάχιστα.

Ὅταν ὡς ἐργοδότης πιέξης τὸν ἐργάτη σου καὶ τὸν ἐξαντλῇς, ἢ ὅταν ὡς ἐργάτης σὺ προσπαθῇς νὰ ἐξαπατήσῃς τὸν ἐργοδότη, δουλεύοντας ὀλιγώτερον ἢ πρὸς τὴν χεῖρότερα· ὅταν ἡ τάδε ὑπηρεσιακὴ θέσις χρειάζεται τέτοια καὶ τέτοια προσόντα καὶ σὺ, ἐν ἐπιγνώσει ὅτι δὲν τὰ ἔχεις, κατορθώνης μὲ πλάγια μέσα καὶ τὴν πένης ἢ τὴν δίνης σὲ συγγενῇ σου ἢ φίλῳ σου, πού εἶνε ἀνάξιος γι' αὐτήν· ὅταν θέτῃς τὴν ὑπογραφή σου κάτω ἀπὸ παράλογον αἰτησιν καὶ τὴν ὑποστηρίξῃς, μολοντί ἀναγνωρίζεις καὶ ὁμολογεῖς ὅτι αὐτὴ εἶνε παράλογος· ὅταν κάποιος γνωστός σου ἢ φίλος ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ νόμου γιὰ κάποιον κακόν, πού ἔκαμε, καὶ σὺ μὲ διάφορες πιέσεις ἐξαναγκάξῃς τὸ δικαστὴ νὰ μὴν ἐφαρμόσῃ τὸν νόμον εἰς αὐτόν· ὅταν ἐνῶ ἓνας ἢ περισσότεροι, εἴτε μὲ φαρμακερὴ σοβαρότητα, εἴτε ἀπλῶς μὲ κουβέντας ἐλαφρότητα, κακολογῇ κάποιον ἢ κάποιαν καὶ σὺ ἀντὶ νὰ διαμαρτυρηθῇς καὶ τοῦ σώσης τὴν ὑπόληψίν σου ἀπὸ τὸν κίνδυνον ἐκεῖνον, ἀνέχεσαι ἢ συμμετέχῃς καὶ ὑπερθεματίζῃς στὴν κακολογίαν· ὅταν ὡς σύζυγος ἢ οἰκογενειαρχὴς σὲ κάθε μέρα, ὥρα καὶ στιγμή, ἀντὶ ἡ ἀγάπη καὶ στοργὴ σου πρὸς τὰ πρόσωπα τοῦ σπιτιοῦ σου νὰ θερμαίνῃ τὰς ψυχὰς των καὶ νὰ γλυκαίνῃ τὴν ζωὴ των, προβάλῃς τὸ ἀνάστημά σου ὡς συζύγου ἢ πατρὸς καὶ ἀπαιτῇς παράλογον ὑποταγὴν στὰ κέρφια σου, χαρακτηρίζοντάς τιν ὡς ἀναγκαίαν παιδαρχίαν δῆθεν· ὅταν ὡς ἄτομον ἢ πολίτην ἐνῶ γνωρίζῃς ὅτι ὁ τάδε πολιτικὸς εἶνε διεφθαρμένος ἢ ἀνίκανος τὸν ψηφίζῃς καὶ τοῦ κἀνὸς κ' ἄλλους ψήφους, γιὰ κάποιον λόγον ἀσφαλῶς ἀνόητον ἢ συμφεροντολογικόν· ὅταν, ὅταν καὶ χίλια ἄλλα ὅταν, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν κοινωνικὴν ζωὴν καὶ προέρχονται ἀπὸ τὰς καθημερινὰς μικρὰς ἐνεργειῶν μας, λέξεις μας καὶ σκέψεις μας, πού δὲν ἔχουν ἀπάνω τοὺς τὴν σφραγίδα τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως, τὰ φορτώνουμε στὴν κοινωνίαν, τί ἄλλο εἶνε παρὰ ὅτι ἀδικοῦμεν;

Συνειδίσταμεν ὅμως νὰ τὰ θεωροῦμεν ὅλα αὐτὰ ὡς μικρὰ πράγματα. Καὶ ἴσως εἶνε μικρὰ καθ' ἑαυτά. Ἀλλ' ἂν παρατηρήσουμε στὲς ρίζες καὶ τοῦ πλεῖον μεγάλου πλάτανου ἢ ἀργιόκαστανιάς θεόρατης, θὰ ἴδουμε ὅτι ἡ ρίζα αὐτῆς, ὅσο χονδρὴ καὶ μεγάλῃς ἂν εἶνε, πάντα στὲς ἄκρες τελειώνουν μὲ κατὶ ριζίσσας σὰν κλωστές, νήματα· μ' αὐτὰς δὲ ἀκριβῶς τὰς τρυφεράς, ἀσήμαντες, τόσο λεπτὰς ριζίσσας τρέφονται τὰ δένδρα καὶ θεριέβουν.

Γι' αὐτὸ μὲ τὸ νὰ χωρίζουμε τὰ ἀδικήματα σὲ μεγάλα καὶ μικρὰ κάνουμε φοβερὸ κακὸν στὸν ἑαυτόν μας καὶ στοὺς

συνανθρώπους μας καὶ τὴν ἐνοχὴ δυστυχῶς σχεδὸν ὅλοι μας τὴν ἔχουμε.

Ἄλλ' ὅπως στὴν κάθε ἀλήθεια, πού κτυπᾷ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀνθρώπων, ὑπάρχει καὶ κάποιον ἀντίρρησης γιὰ δικαιολογίαν, ἔτσι καὶ εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ φροντίξῃ καθένας νὰ εἶνε αὐτὸς δίκαιος, φέρει ὁ καθένας τὴν ἀντίρρησην, λέγοντας:

Μὰ ἀφοῦ ἔτσι εἶνε ἡ κοινωνία καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἄδικοι, ἂν ἐγὼ ψιλολογῶ τὸν χαρακτῆρα τῶν πράξεών μου καὶ τῶν λόγων μου ἂν εἶνε δίκαια ἢ ἄδικα, θὰ μείνω ἐγὼ μονάχος μου ὁ δίκαιος καὶ πάντα τὸ θῆμα τοῦ κάθε ἄδικου θὰ εἶμαι ἐγώ.

Μὰ σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀντίρρησην ὁ εὐγενέστατος κατὰ τὸ χαρακτῆρα Σωκράτης εἶχε εἰπῇ: «Ἄν πρόκειται νὰ ἀδικήσω ἢ ν' ἀδικηθῶ προτιμῶ ν' ἀδικηθῶ». Ὁ δὲ Σωτὴρ, εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλίαν, ἐπῆγε ἀκόμη πάρα πέρα λέγοντας: ὅχι μόνον ν' ἀδικηθῇ κανεὶς εἶνε προτιμότερον, ἀλλὰ καὶ νὰ καταδιωχθῇ ἀκόμη χάριν τῆς δικαιοσύνης γιὰ τοὺς ἄλλους. «Μακάριοι οἱ δειωγμένοι ἐνεκεν δικαιοσύνης».

Ὅσα ἀδικήματα κ' ἂν πάθῃς ἀπὸ ἄλλον δὲν θὰ μὴ ποτε νὰ σοῦ θίξουν ἢ νὰ σοῦ βλάψουν τὴν ψυχὴν σου, τὴν πνευματικὴν σου ὑπαρξιν καὶ δὲν πρέπει νὰ λησμονῇς ὅτι γι' αὐτὴν ζῇς εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν· γιὰ αὐτὴν θὰ ζήσῃς γιὰ πάντα. Πέντε-δέκα -εἴκοσι-πενήντα-ἑκατὸ χρόνια θὰ σοῦ ἀδικοῦν τὴ σωματικὴν ζωὴν σου· μὰ, ὅταν αὐτὴ τελειώσῃ καὶ ἀρχίσῃ ἡ πνευματικὴ αἰωνία ζωὴ, θὰ ἱκανοποιηθῇς γιὰ πάντα, ὅπως μᾶς εἶπε ὁ Σωτὴρ Χριστός: «Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται».

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Τελευταίως ἐστάλησαν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τὰ ἑξῆς Βιβλία:

Δημητρίου Σαράτση, ἱατροῦ:

Μαθήματα Λαϊκῆς Ὑγιεινῆς. Βόλος. Ἐκδοσις «Πυρσοῦ» 1936.—Τὸ συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

George Cran Cook:

Greek Coins. Ποιήματα.

Ἀγγελικῆς Χατζημυχάλη:

Ὑποδείγματα Ἑλληνικῆς Διακοσμητικῆς καὶ Ἑλληνικῆς Τέχνης.—Καὶ τὰ δύο περισπούδαστα.

N. Ρουμπάνη:

Α' καὶ Β' Ἐκδοσις τῆς Θείας Λειτουργίας. Ἐπιτάφιος Θωρῆνος καὶ τὸ Τροπάριον τῆς Κασσιανῆς.
Ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος.

Κ α ζ α μ ί α ς.—Ἐκδοσις «Ἐθν. Κήρυκος».

Οίκ. 'Ευμ. Παπαδεφάνον, 'Ιερ. Προϊσταμένον
Worcester, Mass.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου τεύχους καὶ τέλος)

Καὶ βέβαια ὑπάρχει ἡ δικαιολογία τῆς ψυχολογικῆς τῶν αὐτῆς καταστάσεως, τῆς τόσο ἀνωμαλίου πνευματικῶς, διότι ἡ νεότης πάντοτε μὲν, ἰδιαίτερος ὅμως εἰς τὴν ἐποχὴν μας, εἶναι γεμάτη ἐνδοιασμούς, ἀμφιβολίας καὶ τρομερὸν σκεπτικισμόν.

Εἶναι ἡ ἡλικία, πού ἐπεράσαμεν ὅλοι καὶ ξεύρομε καλὰ τοὺς ἐνθουσιασμούς της, μὰ καὶ τὴν τρικυμίαν τῶν ἰδεῶν, τὴν ἀστασίαν καὶ τοὺς κλονισμούς της. Δὲν εἰμπορῶ ὅμως νὰ μὴν ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὴν ἐν τῷ Ναῶ στάσιν καὶ τὴν εὐλάβειαν τῶν Ἀγγλικανῶν νέων καὶ νεανίδων ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Καναδᾷ, πού ποτισμένοι μὲ ἅγια καὶ θεϊκὰ νάματα ἀπὸ τὴν πολυετῇ διδασκαλίαν εἰς τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον, ὠθοῦμενοι πρὸ παντὸς ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῶν μεγαλειτέρων τῶν καὶ τοῦ λαμπροῦ περιβάλλοντος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅπου ὑπάρχει τάξις, ἡσυχία καὶ εὐπρέπεια, λατρεύουν καὶ ψάλλουν ἐν τῷ Ναῷ καὶ προσεύχονται.

Καὶ δὲν προσεύχονται καὶ δὲν ἐκκλησιάζονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ Ἀγγλοὶ μόνον καὶ Καναδοί, πού εἶναι τὸ ἴδιο, μὰ καὶ τὸ πλεῖστον τῆς νεολαίας εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας. Ἀλλὰ γιὰ νὰ εἰμθα δίκαιοι πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι δὲν ἔγινε ἀκόμη ἐκεῖνο, πού ἔπρεπε νὰ εἶχε γίνῃ πρὸ δέκα-δεκαπέντε ἐτῶν γιὰ τὰ παιδιὰ μας. Κατετριβόμαστε ὅλοι εἰς τὸν κομματισμὸν καὶ ἀμελήσαμε τὰ ἱερώτερα καθήκοντά μας πρὸς τὴν Νεάν Γενεάν. Δὲν τὸ εἴχαμε λάβει σοβαρὰ ὑπ' ὄψει τὸ ζήτημά των καὶ ἀρκεσθήκαμε εἰς τὸ νὰ ἔχοιμε στὴν Κοινότητα, καὶ οὔτε εἰς ὅλες τὰς Κοινότητες, ἓνα ἀπογευματινὸν σχολεῖον, νομίζοντας ὅτι αὐτὸ ἔφθανε. Οὔτε διδάσκαλοι ἐξ ἐπαγγέλματος, οὔτε κανένα πρόγραμμα, πού νὰ εἶνε μελετημένο, ψυχολογημένο ὑπῆρχε, οὔτε καμμιὰ ἀνωτέρα ἐπίβλεψις. Οὔτε Κυριακὸν Σχολεῖον, οὔτε ὁργάνωσις τῶν παιδιῶν αὐτῶν, οὔτε τίποτε. Τώρα ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἀγωνίζεται πέντε χρόνια ἀκούραστα καὶ συστηματικὰ· ἀλλὰ τώρα εἶνε πολὺ δυσκολώτερον τὸ πρᾶγμα. Τὸ κακὸν παράδειγμα, πού δίνουν τὰ μεγαλωμένα παιδιὰ εἰς τὰ μικρότερα ζημιώνει τὴν ἐργασία, πού δοκιμάζει ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ. Ἀλλὰ καὶ μήπως αὐτὸ μόνον εἶνε τὸ κακόν; μήπως ἔχοιμε πειθαρχίαν ἡμεῖς οἱ μεγάλοι; Ἱερεῖς, Διδάσκαλοι καὶ Διοικ. Συμβούλια ἐννοοῦμε οἱ περισσότεροι νὰ ἐξακολουθοῦμε τὸν παλὸν δρόμον μας. Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα γιὰ τὰ μεγαλότερα παιδιὰ ἐπῆρε πολὺν στραβὸν δρόμον.

Σὰν τί λοιπὸν μποροῦσε νὰ γίνη;

Προκειμένον διὰ τὸν ἐκκλησιασμὸν τοὺς νομίζω ὅτι πρέπει νὰ κόψοιμε καινούργιους δρόμους· χρειάζομαστε μεταρρυθμισμένην Ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ κρατοῦν στὰ χέρια τοὺς, τὰ παιδιὰ διβλία ὁμοιόμορφα καὶ ὁμοίωτα ἡμῶν καὶ ψαλμῶν γραμμένων ἐπάνω σὲ εὐρωπαϊκὴ μουσική.

Ὅχι νὰ ἀλλάξοιμε ἐκεῖνα πού ἔχοιμε. Μὰ νὰ προσθέσοιμε ἐκεῖνα, πού ἐπιβάλλει ἡ ἐποχὴ εἰς τὴν ὁποίαν ζοῦμε, τὰ φῶτα, ὁ αἰῶνας καὶ ἡ νέα ζωὴ, πού ζοῦμε. Ἐκεῖνα μ' αἶλλα λόγια, πού μᾶς ἐπιβάλλουν αἱ σημεριναὶ συνθῆκαι τῆς ζωῆς. Τὸ κήρυγμα πρέπει νὰ ἔχη ὑπ' ὄψει τὴν σημερινὴν ψυχολογίαν τῶν νέων. Τὴ δική τους ψυχροσύνη. Μὰ καὶ τὴν Ἀμερικανικὴν ἢ Ἀγγλικὴν τοὺς μόρφωση. Ὁ Ἱεροκλῆ-

ρουξ σήμερα κατ' ἀνάγκην πρέπει νὰ εἶνε συγχρονισμένος, νὰ γνωρίζῃ καλὰ τὰς συνθῆκας τῆς ἐποχῆς.

Καὶ αὐτὰ ὡς πρὸς τὸν ἐκκλησιασμὸν καὶ τὸ κήρυγμα πρὸς τοὺς νέους.

Ὁ Ἱερεὺς ὅμως διὰ τὴν νεολαίαν εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ἔχη ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς, ἵνα εἶναι κάτοχος τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ἀγγλικῆς γλώσσης, μορφωμένος εἰς τὰς ἐδῶ Θεολογικὰς Σχολὰς καὶ εἰς τὰς Θεολογικὰς Σχολὰς τῆς Πατρίδος. Ἡ Ἐκκλησία τῶν νέων πρέπει νὰ εἶναι μὲ τέτοιους συγχρονισμένους καὶ φωτισμένους Ἱερεῖς. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ κοινὴ λογικὴ καὶ τὸ πνευματικὸν συμφέρον τῶν νέων καὶ ἐν γένει τῆς ὁμογενείας.

Δύναμαι νὰ εἶπω, ὅτι ὅσα καὶ νὰ γράψωμε, ὅσα καὶ νὰ ποῦμε, ὅσον καὶ νὰ θυσιάσωμεν εἰς χρῆμα, κόπους, ἀγωνίαν καὶ καιρὸν, εἶναι πολὺ ὀλίγο, ἐν σχέσει μὲ τὴν σπουδαιότητα, πού ἔχει τὸ μέγα ζήτημα τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας ἐν Ἀμερικῇ.

Ἦτοι, τί εἶδους κοινωνίαν θὰ ἀποτελέσουν· ἂν θὰ θρησκευοῦν, καὶ πῶς θὰ θρησκευοῦν, καὶ ἂν θὰ διατηρήσουν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὰς Ἑλληνικὰς παραδόσεις, καθὼς ἡμεῖς θέλομεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι θὰ γίνη.

Ὡς Ἱερεὺς καὶ ὡς Ἕλλην, κάμνω ἐκκλησίαν εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς Ἕλληνας τῆς Ἀμερικῆς, πρὸ πάντων τὸν Ἕλλην. Τύπον, τοὺς γονεῖς, τὰ Διοικ. Συμβούλια, τὰς Ἐθνικὰς Ὁργανώσεις μας, τὸν διδασκαλικὸν μας κόσμον καὶ εἰς τὰς Ὁργανώσεις τῶν νέων. Ἡ καταβαλλομένη προσπάθεια ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εἶνε ἀξιοθαύμαστος. Λαμβάνομεν οἱ Ἱερεῖς, τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια καὶ οἱ Διδάσκαλοι πλῆθος ἐγκυκλίων, μὲ ὁδηγίας, παραγγελίας, ὑποδείξεις· χρειάζεται ὅμως ἐφαρμογὴ μὲ καλὴν πρόθεσιν ἀπὸ ὅλους μας. Ὁταν ὁργανωθῶμεν οἱ μεγάλοι, κοιντικῶς, σχολικῶς, ὁμοιόμορφα θὰ εἶναι πολὺ εὐκολώτερον νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὸ πρόβλημα τῶν νέων ἐπιτυχέστερα. Πάντως ὅμως ἐν τῷ μετὰ τὸν προβάλλοντα τὰ ἐξῆς ἐρωτήματα:

Τί θὰ γίνον· θρησκευτικῶς; Τί θὰ γίνον· κοινωνικῶς; Θὰ φυλάξουν τὰ δικά μας ἥθη καὶ ἔθιμα καὶ τὴν γλῶσσάν μας;

Πρέπει ἄρα γε νὰ ἀρχίσωμεν μεταρρυθμίσεις τινὰς εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ἡμῶν τῆς Ἐκκλησίας; Πρέπει νὰ ἀλλάξωμεν τὴν μουσικὴν καὶ νὰ εἰσάγωμεν ὑποχρεωτικῶς ἀρμόνιον εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας μας;

Πρέπει νὰ δώσωμεν τέλος πάντων μεγαλότεραν προσοχὴν εἰς τὰς ἀξιώσεις τῆς νεολαίας μας καὶ νὰ προβῶμεν εἰς παντὸς εἶδους διαρρυθμίσεις εἰς τὴν καθόλου λατρείαν μας διὰ νὰ τοὺς κερδίσωμεν;

Ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν τῶν λογίων Ἱερέων μας, τοῦ Τύπου, τῶν Ἐπιστημόνων καὶ τῶν μεγάλων Ὁργανώσεών μας διὰ νὰ λύσωμεν τὸ μεγάλο αὐτὸ πρόβλημα, τὸ τόσον ἀκανθώδες καὶ δύσκολον ἀληθῶς. Θὰ χαρῶ πολὺ νὰ ἴδω εἰς τὸν Περιοδικὸν καὶ ἡμερήσιον Τύπον τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἰδέας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν λαμπρῶν συντακτῶν τοῦ καλοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Περιοδικοῦ μας «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής».

Σημ. Ὁρθοδ. Παρατηρητοῦ.—Μολοντί ὅλον τὸ ἄρθρον τοῦ Αἰδέδ. Ἐυμ. Παπαδεφάνον βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς πραγματικότητος, ὅμως ἡ αἰδιόδοξία δὲν μᾶς ἀπέλειπε. Ἡ δωτηρία δὲν εἶνε ἀδύνατος, ἀρκεῖ νὰ πειθορχήσωμεν καὶ νὰ ἐνεργάζωμεθα. Δὲν εἶνε διῶλον ἀργά.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Προβαίνομε ὕστερα στὴν ἀνάγνωσι ἀπὸ τὸ βιβλίον. Τὸ βιβλίον, πού θὰ δώσωμε στὴν πρώτη τάξι, πιστεύω νὰ συμφωνήτε μαζί μου, πῶς πρέπει νὰ τὸ διαλέξωμε μὲ πολὺ ἐπισταμένη προσοχή.

Ξέρετε, πῶς σήμερα σὲ μερικά σχολεῖά μας ἐδῶ, κυκλοφοροῦν στὴν πρώτη τάξι, βιβλία καθαρευούσης, μὲ τὰς λέξεις «ἴων», «ῥωρ» κλπ. Δὲν τοιμῶ βέβαια νὰ ἐπικρίνω τοὺς συναδέλφους, οἱ ὅποιοι μεταχειρίζονται τὰ βιβλία αὐτά, οὔτε εἶναι τῆς δικαιοδοσίας μου τὸ νὰ ἐκφέρω κρίσεις ἐπὶ τούτου. Ἀπλῶς ἐκφράζω τὸν—δικαιολογημένο ἐλπίζω—φόβο μου πῶς τὰ βιβλία αὐτά εἶναι γιὰ τὸ παιδάκι σωστὸς λαβύρινθος καὶ τὸ βάζουν σὲ μεγάλη ἀμηχανία, γιατί ἐνῶ κατάρθωσε νὰ κρατήσῃ μὲ κόπο στὴ μνήμη του ἀπ' τὴ μητέρα του ἑλληνικὰς λέξεις μὲ τὰς ὁποῖες μπορεῖ νὰ ὀνομάζῃ τὰ διάφορα ἀντικείμενα, ἔρχεται τώρα τὸ βιβλίον νὰ τὰ ἀνατρέψῃ ὅλα καὶ νὰ τὰ μετονομάσῃ μὲ λέξεις ἀκατάληπτες.

Ἐξ ἄλλου μὲ βιβλίον καθαρευούσης στὴν πρώτη τάξι, δὲν θὰ κατορθώσωμε νὰ ἐπιτύχωμε τὴ μηχανικὴ ἀνάγνωσι ἢ ὅποια στηρίζεται στὴν ἐξάσκησι, πού ἔχει τὸ μάτι νὰ σχηματίζῃ τὴν ἐντύπωσι μιᾶς γνωστῆς λέξεως εὐθὺς μόλις ἰδῇ τὴν πρώτην μόνο συλλαβὴν τῆς.

Τὸ μάθημα, πού ὀρίζομε νὰ μελετήσῃ στὸ σπῆτι τὸ παιδί, δὲν πρέπει κατὰ τὴ γνώμη μου, νὰ περιορίζεται σὲ λίγες προτάσεις μόνο. Πρέπει νὰ εἶναι ἄρκετὸ ὥστε νὰ μὴ μπορῇ τὸ παιδί νὰ τὸ ἀποστηθίσῃ. Ἄν τὸ ἀποστηθίσῃ θὰ μᾶς τὸ ἀποδώσῃ δείχνοντας στὸ βιβλίον μὲ τὸ χεράκι μηχανικὰ καὶ λέγοντας τὸ μάθημα ἀπ' ἔξω, ὅπως κατάρθωσε νὰ τὸ ἀποστηθίσῃ ἀπ' τὰς πολλὰς φορὰς πού τοῦ τὸ διάβασε ἢ μητέρα ἢ κάποιος ἄλλος στὸ σπῆτι.

Ἀφοῦ ἀφήσωμε τὸ παιδί νὰ μᾶς ἀποδώσῃ ἀπὸ τὸ βιβλίον ὅλον τὸ μάθημα γιὰ νὰ ἐξασκῇται στὴν προφορικὴ ἔκφρασι, ζητοῦμε νὰ μᾶς διαβάσῃ διάφορες λέξεις, πού δὲν εἶναι τοποθετημέναι μὲ τὴ σειρά, πού ἀκολουθοῦσε κατὰ τὴ μελέτη του.

Μετὰ τὴν ἐκμάθησι ὅλων τῶν φθόγγων, τὴν ἔνωσι δύο συμφώνων, τὴν ἔνωσι τῶν δύο γγ, τῶν διφθόγγων κλπ., (βλέπετε σελ. 22 Ἀναλυτικοῦ Προγράμματος) θὰ μπορῇ πειὰ τὸ παιδί νὰ διαβάσῃ πολὺ εὐκόλως ὁπότε τοῦ δίνωμε ἄλλο τεῦχος βιβλίου, λίγο δυσκολώτερον ἀπὸ τὸ πρῶτον. Αὐτὸ δὲ γίνεται κατὰ τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἑξαμήνου, ὁπότε ἀρχίζει καὶ ἡ ὀρθογραφία ἀπὸ τὰς πειὶ ἀπλὰς καὶ συνηθισμέναις λέξεσι.

Στὸ πρόγραμμα τῆς πρώτης τάξεως συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ μάθημα τῆς ὠδικῆς καὶ ἡ ἀποστηθισις μικρῶν παιδαγωγικῶν ποιημάτων. Ὅσο γιὰ τὰ θρησκευτικὰ ἐγὼ ἀρκοῦμαι εἰς τὸ νὰ ἀποστηθίσουν τὰ παιδιὰ μικρὰς μόνον προσευχάς, καὶ εἰς τὸ νὰ τοὺς διηγούμεαι ἐγὼ εἰς ἐπίκαιρας στιγμὰς μία θρησκευτικὴ διήγησι χωρὶς νὰ ζητῶ ἀπόδοσι ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μάθημα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ μερικὰς ἄλλας φράσεις μόνον. Γιατὶ γιορτάζομε τὸ Πάσχα π. χ., καὶ ἄλλα. Νομίζω ὅτι τὸ ἴδιο παραγγέλλει καὶ τὸ Ἀναλυτικὸν Πρόγραμμα σελ. 11 καὶ 12 μὲ τὰς ὑποδείξεις τῆς 3 καὶ 4 παραγράφου.

Στὴ δευτέρα τάξι τὰ παιδιὰ ἔχουν ἀντιληφθῇ πειὰ καλὰ τοῦ Νήμου τοῦ Σχολείου. Ξέροντι τί θὰ πῇ τάξις καὶ

ἀκρίβεια, ξέροντι πῶς τώρα πειὰ εἶναι «μεγαλείτερα» καὶ πρέπει νὰ ἐργασθοῦν πειὶ πολὺ καὶ νὰ μάθουν κατὰ δυσκολώτερον. Αὐτὸ ὅταν τοὺς τὸ τονίζω, διαβάζω στὰ μάτια τοὺς μία ὑπερῆφάνεια, πού τὴ συνοδεύει πάντα ἓνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο μαζί μὲ τὸ στερεότυπο καὶ τὸ τόσο γνωστὸ σας: «Μάλιστα, κυρία»...

Κάμνοντας ἡ δευτέρα τάξι θρησκευτικὰ, ἡ πρώτη τάξι παρακολουθεῖ μὲ προσοχή. Γιὰ νὰ ἐπιτύχω τὴν προσοχὴ τῶν παιδιῶν, ὑπόσχομαι, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ μάθημα, πῶς ὅποιο παιδάκι ἀπ' τὴν πρώτην τάξι ξέρει νὰ μοῦ πῇ κατὰ ἀπ' αὐτά, πού θὰ ρωτῶ στὴ δευτέρα, θὰ τοῦ δῶ 100! στὸν Κατάλογο. Γιὰ τὰ θρησκευτικὰ τῆς δευτέρας τάξεως δὲν ἀκολουθῶ ποτὲ τὴ σειρά τῶν μαθημάτων τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀλλὰ τοὺς δίνω λίγα κεφάλαια διαλεγμένα ἀπὸ τὰ πειὶ γνωστά, εὐκόλα καὶ ἐνδιαφέροντα, ὅπως στὸ Ἀναλυτικὸ Πρόγραμμα τοῦ Ἀν. Ἐκπαίδ. Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, σελ. 12.

Ἀρχίζει ἔπειτα ἡ Ἀνάγνωσις.

Στὴ δευτέρα τάξι ἐφαρμόζονται καὶ τὰ τρία κύρια στάδια τῆς ἀναγνώσεως, ἥτοι ἡ μηχανικὴ, ἡ λογικὴ καὶ ἡ ἠθικὴ. Σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς λογικῆς ἀναγνώσεως, τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ προσέχουν πολὺ στὸν τονισμὸ καὶ τὴ στήξι, νὰ γνωρίζουν δὲ νὰ γράφουν καὶ νὰ ὀνομάζουν τὰ συνηθέστερα σημεῖα τῆς στήξεως πλὴν τῆς ἄνω τελείας τὴν ὁποίαν εἶναι δύσκολο νὰ κατανοήσουν.

Ἀκολουθώντας τέλος τὰς διατάξεις τῆς ἠθικῆς ἀναγνώσεως, προκαλοῦμε τὰ παιδιὰ νὰ κατανοήσουν τὴν ἔννοια μιᾶς προτάσεως καὶ ἐπομένως νὰ χρωματίσουν κατὰλληλα τὴ φωνὴν τοὺς καὶ νὰ ἀπαγγείλουν ρυθμικά, ὅπου εἶναι ἀνάγκη.

Ἐπίσης ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ γίνεται ἡ διήγησις τοῦ μαθήματος.

Τὸ νέο μάθημα, διαβάζω πρώτη ἐγὼ πάντα, ξεχωρίζοντας μόνον τὰς δύσκολας λέξεις γιὰ νὰ τὰς ἐπαναλάβουν τὰ παιδιὰ—ποτὲ μεμονωμέναις μὰ μὲ ὁλόκληρην τὴν πρότασιν—ἐν ἀνάγκῃ δὲ στὸ τέλος τῆς ἀντιγραφῆς νὰ γράφουν 6—7 φορὰς μιὰ δύσκολη λέξι, πού βοήθαμε στὸ μάθημα.

Στὴ Δευτέρα τάξι ὀρίζομε ἐπίσης ὀρθογραφία, περιοριζόμενοι σὲ μιὰ μόνον πρότασιν μὲ πολὺ λίγες λέξεις, ὅπως εἶνε στὴ σελίδα 23 τοῦ Ἀναλυτικοῦ Προγράμματος τοῦ Α. Ε. Σ. τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἡ ὀρθογραφία γίνεται κατὸ πιν στὸν πίνακα καὶ πάνω σ' αὐτὴ γίνεται πάντα ἡ διδασκαλία τῆς γραμματικῆς στὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀποφεύγωμε καθολοκληρίαν νὰ δίνωμε χαρακτηριστὰ ἀποστηθίσεως κανόνων, γιατί τότε ἀσφαλῶς θὰ γίνῃ ἀνιάρθ τὸ μάθημα τῆς γραμματικῆς, θὰ γίνῃ ἐπίσης μηχανισμὸς χωρὶς ἀξία, χωρὶς ἐφαρμογὴ καὶ ἄδικο χάσιμον χρόνου.

Πρέπει βέβαια νὰ ὑπάρχῃ τετράδιο ἰδιαίτερον, πού θὰ τὸ ξέροντι τὰ παιδιὰ ὡς «τετράδιο γραμματικῆς» σ' αὐτὸ ὅμως θὰ γράφωμε λίγα μόνον πράγματα, μὲ λόγια ὅσο μποροῦμε πειὶ ἀπλᾶ. Κατὰ τὴ γνώμη μου, δὲν πρέπει νὰ προχωροῦμε πολὺ, μὲ τὴ σκέψιν ὅτι τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ μάθουν πολλά. Εἶναι πολὺ προτιμότερον νὰ ἐπιμενώμε νὰ κατανοήσουν καὶ ἐφαρμόσουν ὀλίγα.

Ὅταν ἦλθα γιὰ πρώτη φορὰ στὸ σχολεῖον ἐδῶ, βοήθα στὴ πρώτη τάξι παιδιὰ πού ἤξεραν νὰ ἀπαγγέλλουν θαυμάσια τί λέγεται συναίσεις. Τὰ ἴδια ὅμως παιδιὰ ἐκόμπιζαν ἀγωνιαδῶς στὴν ἀνάγνωσι καὶ ἡ προφορά τοὺς ἦταν περισσότερο ἀγγλικὴ παρὰ ἑλληνικὴ. Αὐτὸ τὸ ἀναφέρω ὅχι γιὰ νὰ μειώσω—πρὸς Θεοῦ!—τὴ διδακτικὴ ἱκανότητά τῆς προκατόχου μου, κάθε ἄλλο· ἔχω λόγους νὰ τὴ θαυμάζω

για τὴ καρτερικότητα καὶ γιὰ τὴ μεγάλη τῆς ἐργασίας. Ἐ-
-είνη βέβαια ἐφρόντισε νὰ διδάξῃ τὴ γραμματικὴν, πὺν ται-
-ριαζε στὴ πέμπτῃ τάξει. Αὐτὸ τὸ φοβερὸ κατὸ συμβαίνει
-συνήθως καὶ ἀπὸ τὴν ἀπαίτησι πὺν ἔχουν μερικοὶ γονεῖς
-νὰ μάθουν γραμματικὴ τὰ παιδιὰ τους, μὰ τὰ παιδιὰ δὲν
-μποροῦσαν καθόλου νὰ εἶναι κατηρητισμένα ἀπ' τὶς μικρό-
-τερες τάξεις, διότι δὲν φθάνει ἡ ὥρα τοῦ ἀπογεύματος γιὰ
-τόσα πράγματα.

Στὴ δευτέρα τάξι ἐπίσης μποροῦμε νὰ ἀρχίσουμε τὲς
-γραπτὲς ἐκθέσεις, ἀφοῦ τὰ παιδιὰ ὅπως εἶπαμε ἔχουν ἀρ-
-κετὲς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴ ζωὴ τους καὶ ἀπὸ τὸ Ἀμερικα-
-νικὸ Σχολεῖο.

“Ὅ, τι θὰ γράψῃ γιὰ ἐκθεσι τὸ παιδὶ τῆς δευτέρας τά-
-ξεως, δὲν θὰ μᾶς ἐνθουσιάζῃ βέβαια πολὺ, ἄς μὴν ἀπελπι-
-ζώμεθα ὅμως. Σιγὰ-σιγὰ θὰ γίνῃ ἡ ἐξάσκησις καὶ θὰ ἐ-
-πιτύχουμε ἐκεῖνο, πὺν ἐπιδιώκουμε. Ἐμένα τοῦλάχιστο μὲ
-ἱκανοποιεῖ καὶ μόνῃ ἡ σκέψις ὅτι τὰ παιδιὰ εἶναι εἰς θέσιν
-νὰ τοποθετοῦν ἑλληνικὰς λέξεις, ἔστω καὶ ἄτεχνα καὶ ὀρ-
-θογραφικῶς τελειῶς σφαλμέναι, γιὰ νὰ ἀποδώσουν μ' αὐ-
-τὲς κατὶ, πὺν σκέπτονται. Ποτὲ δὲ δὲν εἶπα στὰ παιδιὰ
-πὺς ἔγραφαν κατὶ πολὺ σφαλμένο, γιὰτὶ μὲ ἱκανοποιεῖ τὸ
-ὅτι ἀραδιάζουν τὲς σκέψεις των στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσαν· κὶ
-αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος πραγματικὸς σκοπὸς τοῦ ἑλληνικοῦ
-σχολείου στὴν Ἀμερικὴ. Στὸ τέλος τοῦ καθημερινοῦ μαθή-
-ματος καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν προσευχὴ γίνεται ἐπὶ δέκα λεπτά
-ὠδική. Τὰ παιδιὰ λένε κάθε μέρα ἕνα τραγουδάκι ἰδίως
-συνωδευμένο μὲ κινήσεις, κὶ αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀκόμη μυστι-
-κὸ δικό μας γιὰ νὰ προσελκύσωμε στὸ σχολεῖο τὸ μικρὸ
-μας κόσμον.

Τὰ παιδιὰ φεύγοντας ἀπὸ τὴν τάξι θὰ διατηρήσουν
-τὴν τελευταία αὐτὴ τερπνὴ ἐντύπωσι ἀπὸ τὸ «GREEK
-SCHOOL»· αὐτὸ θὰ τὰ κάμῃ νὰ ῥθοῦν μὲ χαρὰ πάλι
-τὴν ἄλλη μέρα.

A. T.

ΦΑΡΙΣΑΙΟΣ Ἡ ΤΕΛΩΝΗΣ;

(Συνέχεια ἐκ τῆς 5ης σελίδος)

ταυδοξία· εἶναι ἀπλὴ καὶ καθαρά ὑπερηφάνεια, εἶναι τέ-
-λος Φαρισαϊσμός, ἀνάξιος τοῦ χριστιανοῦ. Δὲν εἶναι λοι-
-πὸν δυνατόν, ἀφοῦ ὡς Φαρισαῖος ἀνέβῃς εἰς τὸ Ἱερὸν, καὶ
-ὡς Φαρισαῖος συμπεριεφέρῃς μέσα εἰς αὐτό, δὲν εἶναι, λέ-
-γω, δυνατόν «νὰ καταβῇς δεδικαιωμένος». Δὲν εἶναι δυνα-
-τὸν ὁ ἐρχομὸς σου εἰς τὸν Ναὸν ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας,
-νὰ σοῦ χρησιμεύσῃ εἰς τίποτε καλόν. Τοῦναντίον, θὰ ἐπι-
-στρέψῃς εἰς τὸν οἶκόν σου φορτωμένος μὲ μίαν ἀκόμη με-
-γάλην ἁμαρτίαν. Θὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν περιφρο-
-νητῆς τοῦ Θεοῦ κα σκανδαλοποιός. Κανεῖς δὲ ἀπὸ ἡμᾶς
-ποτὲ δὲν πρέπει νὰ λησιμονῇ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο «ΟΥΑΙ»
-τοῦ Κυρίου, δι' ἐκεῖνους ἀπὸ τοὺς ὁποίους «τὸ σκάνδαλον
-ἔρχεται».

Ἐ Φαρισαῖος τῆς Παραβολῆς—κατὰ τὴν ρητὴν δια-
-βεβαίωσιν τοῦ Σωτῆρος—ἀπέτυχεν οἰκτρῶς εἰς τὴν προσ-
-πάθειάν του, νὰ θέσῃ πρὸ τοῦ Οὐρανοῦ Θεοῦ τὰς ψυχι-
-κάς του ὑποθέσεις. Διότι εἶναι ἀμφίβολον ἂν καὶ πρόθεσιν
-καὶν εἶχε τοιαύτην, ὅτε ἀνέβῃ εἰς τὸ Ἱερὸν. Ὁ ἄνθρωπος
-δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ νὰ προσευχηθῇ, ἀλλὰ
-διὰ νὰ ἀπαριθμήσῃ εἰς τὸν Θεὸν τὸ κομβολόγιον τῶν ἀμ-
-φιβόλων ἀρετῶν του. Δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θεῖον κατοικητή-
-ριον διὰ νὰ συμφιλιωθῇ μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἐκλιπαρῶν τὸ ἔλε-
-ός Του, ἀλλ' ἐφαντάσθη ὅτι εἰσῆλθεν, ὡς εἰς τὴν οἰκίαν

ἄλλον ὁμοῖον του, τὸν ὁποῖον διενοεῖτο νὰ θαμβώσῃ μὲ τὰς
-ὑπερηφάνους βατολογίας του.

Σκώληξ αὐτὸς τῆς γῆς, ἐτόλμησε νὰ ὑψώσῃ ὑπερήφα-
-νον τὴν φωνήν, ὅχι διὰ νὰ ὁμολογήσῃ τὰς ἁμαρτίας του,
-ἀλλὰ διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν μισθὸν τοῦ ὁ γεννάδας, διότι «ἐδε-
-κάτιζε τὸ ἡδύοσμον καὶ τὸ ἄνηθον!...» Καὶ ἐπροχώρησε
-καὶ παρὰ πέρα ἀκόμη. Κριτῆς αὐτὸς αὐθαιρέτως γενόμενος,
-ἐνώπιον τοῦ ἀνωτάτου καὶ μόνου Κριτοῦ, ἐδίκασε στιγμαί-
-ως, κατεδίκασε καὶ περιεφρόνησε τὸν ταπεινόφρονα Τελώ-
-νην. Καὶ ἀπέτυχεν οἰκτρῶς· ἐστερηθῇ τῆς θείας εὐσπλαγχνί-
-ας. Δὲν κατήλθεν εἰς τὸν οἶκόν του δεδικαιωμένος. Πολὺ
-φυσικὰ δέ. Διότι μὲ τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὸν τῦφον δὲν
-συμβιβάζεται καθόλου ἡ εὐσέβεια. Μόνον δὲ ἡ πραγματικὴ
-εὐσέβεια καὶ ἡ ἀκρα ταπεινώσις φθάνουν εἰς τὸ ὕψος τῆς
-θείας μεγαλειότητος.

Καὶ ὁ Τελώνης; Ὁ Τελώνης ἦτο ἄνθρωπος ἁμαρτω-
-λός. Καμμία δὲν ὑπάρχει περὶ αὐτοῦ ἀμφιβολία. Τὴν ἐπο-
-χὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐλέγχῃ ἡ παραβολή, αἱ λέξεις ἁμαρ-
-τωλὸς καὶ τελώνης ἐσήμαινον σχεδὸν τὸ ἴδιον πράγμα. Ἀλ-
-λὰ μέσα εἰς τὴν σωρείαν τῶν ἁμαρτιῶν του ὁ ἄνθρωπος
-αὐτὸς κατώρθωσε νὰ κρύψῃ δύο μεγάλας ἀρετάς: Πρῶ-
-τον ἀνεγνώριζε τὰς ἁμαρτίας του καὶ δὲν προσεπάθει διὰ
-διαφόρων γελοίων καὶ ἀνοήτων προφάσεων νὰ τὰς σκεπά-
-σῃ καὶ νὰ τὰς δικαιολογήσῃ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· καὶ δεύτε-
-ρον, ἦτο ἄνθρωπος ταπεινός καὶ εἰς τὰς πράξεις καὶ εἰς
-τοὺς λόγους καὶ εἰς αὐτὰς τὰ κινήσεις του.

Ἡ ἐπίγνωσις τῶν ἁμαρτιῶν του τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ
-Ἱερὸν διὰ νὰ προσευχηθῇ. Καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη του τὸν
-διδάσκει καὶ τῷ ἐπιβάλλει ἀξιεπαινον ἐν τῷ Ἱερῷ διαγω-
-γῇ. Δὲν ἔβαλεν αὐτὸς τὰ φανταχτερώτατα τῶν ἐνδυμάτων
-του, μολονότι, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του ἦτο πλούσιος,
-ὅπως ὅλοι σχεδὸν οἱ τελῶναι ἦσαν. Δὲν εἰσῆλθε μὲ τὸ κε-
-φάλι ὑψηλὰ, μὲ μειδίαμα περιφρονήσεως πρὸς τοὺς περὶ
-αὐτὸν πτωχοτέρους. Δὲν ἐζήτησε καὶ δὲν κατέλαβε καμ-
-μίαν περίωπτον θέσιν. Δὲν ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς του
-Ναοῦ οὐδεμίαν ἰδιαιτέραν προσοχὴν ἢ ὑπηρεσίαν. Εἰσῆλ-
-θεν εἰς τὸν Ναὸν ὁ Τελώνης γεμᾶτος φόβον, γεμᾶτος συ-
-στολὴν διότι ἐγνώριζε καλῶς πὺν εἰσῆρχετο. Ἐβάδιζε μὲ
-μεγάλην προσοχὴν, χωρὶς νὰ κάμῃ κανένα ἀπολύτως θόρυ-
-βον. Ἐξέλεξε μίαν ἀφανестаτὴν γωνίαν διὰ νὰ προσευχη-
-θῇ, γνωρίζων ὅτι, ὅπουδήποτε, ἐν τῷ Ναῷ, θὰ εὐρίσκειτο
-ἀσφαλὸς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Δὲν ὑψώνει τὴν φωνὴν διὰ νὰ
-ἀκούσουν καὶ ἄλλοι, ἀλλὰ τύπτει τὸ στήθος. Καὶ ἡ προσευ-
-χὴ του; Ἐξῇ μόνον λέξεις ἦτο: «Ὁ Θεὸς ἱλασθητί μοι τῷ
-ἁμαρτωλῷ». Θεέ μου λυπήσου με τὸν ἁμαρτωλόν. Ἐξῇ μό-
-νον λέξεις, ἀλλὰ λέξεις πραγματικῶς μαγικαί, αἱ ὁποῖαι, δε-
-δομένης τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Παναγάρχου καὶ Πανοι-
-κτίμονος Πατρός, γίνονται αἱ πέντε μέγισται θαυμάσιες
-τῆς νοητῆς κλίμακος, διὰ τῆς ὁποίας ὁ βορβορώδης καθαί-
-ζεται, ὁ ταπεινὸς ἀνυψοῦται, ὁ Τελώνης ἀνέρχεται εἰς τὸν
-Οὐρανόν!

Ἡ εἰκὼν τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου εἶναι ἀχειρο-
-ποίητος. Τὴν ἐξωγράφησαν τὰ ἀψευδέστατα τοῦ γλυκντά-
-του Ἰησοῦ χεῖλη. Πρέπει νὰ τὴν χαράξῃ κάθε Χριστιανός
-καὶ εἰς τὴν ψυχὴν καὶ εἰς τὴν διάνοιαν· καὶ νὰ τὴν φέρῃ
-πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του πάντοτε μὲν, ἰδιαιτέρως δέ, ὅταν
-μετὰ τῶν ἄλλων Χριστιανῶν, ἔρχεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ
-συμπροσευχηθῇ. Διὰ νὰ αἰσθάνεται συνεχῶς, τὴν ὑπερτάτην
-εὐτυχίαν, ὅπως τὴν ἠσθάνθη καὶ ὁ Τελώνης, ὅταν νοερῶς
-ἤκουσε τὴν φράσιν τοῦ Κυρίου: «Κατέβη· οὗτος εἰς τὸν
-οἶκόν του δεδικαιωμένος...»

ΛΥΣΕΙΣ ΑΠΟΡΙΩΝ

Brighton, Mass., 28 'Ιανουαρίου.

Κον Διευθυντήν τοῦ «Ὁρθόδοξον Παρατηρητοῦ»:

Πρὸ ἡμερῶν συνεζητούσαμεν μὲ μερικὰς γνωστές μου καὶ μοῦ ἀνέθεσαν νὰ σᾶς γράψω καὶ παρακαλέσω ἕαν εἶνε δυνατόν νὰ μᾶς ἐξηγήσετε μέσον τοῦ Παρατηρητοῦ, γιατί μερικοὶ πιστεύουν πῶς τὰ μνημόσυνα πρέπει νὰ γίνονται πρὸ τῶν σαράντα ἡμερῶν, δηλ. νὰ ἀφίνωμεν 3-4 ἡμέρας ἢ καὶ στὰ τρίμηνα καὶ στὰ ἑξαμήνα κλπ., καὶ νὰ μὴ γίνονται μετ' αὐτά. Ἐγὼ πιστεύω ὅποιαδήποτε ἡμέρα ἢ ἐποχὴ νὰ γίνῃ εἶνε τὸ ἴδιο, μὰ ὁ πολὺς κόσμος πιστεῖει ὅπως σᾶς περιγράφω ἀνωτέρω. Θὰ περιμένωμεν μὲ λίγα λόγια νὰ μᾶς ἀπαντήσετε καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν ἐκ τῶν προτέρων.

Σὲ σεβασμὸν

Π. Σ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Τὰ μνημόσυνα ὥρισεν ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνας μὲ τὸν σκοπὸν, ὅπως διὰ τῶν προσευχῶν κλήρου καὶ λαοῦ ζητῆται ἡ θεία εὐσπλαγχνία ὑπὲρ τῶν ψυχῶν. Ἐπομένως εἰς οἵανδήποτε ἡμέραν καὶ ἂν γείνη τὸ μνημόσυνον ἐκτελεῖ τὸν ἴδιον προορισμὸν καὶ φυσικὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ γίνονται διακρίσεις ἡμερῶν διὰ τὴν τέλεσίν του.

Εἶνε ὁμως ἐπίσης ἀληθές, ὅτι ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ τελεῖται τὸ μνημόσυνον ἐνὸς νεκροῦ κατὰ τὴν 3ην ἡμέραν ἀπὸ τοῦ θανάτου του, κατὰ τὸ ἑννεαήμερον, κατὰ τὸ σαράντισμα καὶ εἰς τὸ ἔτος.

Εἰς τὰς Ἀποστολικὰς Διαταγὰς, βιβλίον τοῦ Ε' αἰῶνος, δίδεται μάλιστα καὶ κάποια δικαιολογία περὶ τοῦ διατιτάχθησαν αἱ ἡμέραι αὐταί, ἥτοι ὅτι ἡ τρίτη ἡμέρα ἐτέθη εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡ ὁποία ἔγινε τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἡ 9ῃ ἡμέρα διότι εἶνε τρεῖς φορὰς ἡ τρίτη ἡμέρα. Ἡ 40ῃ ἡμέρα διότι ὁ ἀριθμὸς τεσσαράκοντα μὲ διάφορα γεγονότα καθιερώθη ὥς: τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐπένθησαν οἱ Ἑβραῖοι τὸν θάνατον τοῦ Μωϋσέως, τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐνήστευσεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν ἔρημον, μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀπὸ τὴν ἀνάστασιν του ἀνελήφθη ὁ Σωτὴρ καὶ ἄλλα ὅμοια. Τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον διότι πάντοτε ἡ ἐπέτειος γεγονότων πολιτικῶν ἢ θρησκευτικῶν, ἢ γεννήσεως ἢ ἄλλου τινὸς ὁμοίου συμβάντος ἐτηρεῖτο, καὶ ἐωρτάζετο ὑπὸ ἀτόμων καὶ ὁμάδων.

Ἐὰν αἱ δικαιολογίαι αὗται ἔχουν ἢ δὲν ἔχουν ἀξίαν καὶ ἀπλῶς μόνον εἶνε ἕνα εἶδος προσπάθειας τῶν μυστικιστῶν ἢ ἀλληγοριστῶν, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ καθεῖ τι ἐξήτουν κάποιαν ἀλληγορικὴν σημασίαν νὰ εὕρουν ἢ νὰ ἐφαρμόζουν, αὐτὸ εἶνε ἄλλο ζήτημα. Πάντως ὁμως χάριν τῆς τάξεως ἔγιναν παραδεκταὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν τακταὶ ἡμέραι διὰ τὴν τέλεσιν τῶν μνημοσύνων, δηλ. εἰς τὰς 3, τὰς 9, τὰς 40, καὶ εἰς τὸ ἔτος.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐνῷ καθοιανδήποτε ἡμέραν γίνῃ μνημόσυνον ἐκτελεῖ τὸν προορισμὸν του, ὁμως εἶνε καλλίτερα νὰ κρατῶμεν κάποιαν τάξιν καὶ νὰ τὸ τελῶμεν κατὰ τὰς τέσσαρας αὐτὰς περιόδους ἀκολουθοῦντες τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν τῆς Ἐκκλησίας.

ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝ-
ΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 94.

Ἐρώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὲ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργγὲ τῆς ἡμῶν Μετριοτήτος κύριε Ἀθηναγόρα, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ.

Ἀσμένως γνωρίζομεν τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι ὅτι εἰσεπράχθη ὑπὸ τοῦ καθ' ἡμᾶς Πατριαρχικοῦ Ταμεῖου τὸ προφρόνως ὑπ' αὐτῆς ἀποσταλὲν ποσὸν Δολλαρίων, προϊόν τῆς δευτέρας δόσεως τοῦ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων περιαχθέντος ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ Πατριαρχείου δίσκου ἐν ταῖς ἱεραῖς ἐκκλησίαις τῆς Ἀγιοτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐπίσης γνωρίζομεν ὅτι ἐλάβομεν καὶ τὰς διὰ τοῦ ἀπὸ κῆ, Δεκεμβρίου π. ἔ. γράμματος αὐτῆς διαβιβάσθεισας ἡμῖν δύο ἐπιταγὰς προϊόντος δίσκων ἐν τῷ παρελθόντι ὑπὲρ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ταμεῖου.

Ἐγκλείοντες ἐν τῇ παρούσῃ τὰς ἀποδείξεις παραλαβῆς, προαγόμεθα, ἐξ ἀποφάσεως συνοδικῆς, ἐκφράσαι πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγαπητὴν Ἱερότητα καὶ δι' αὐτῆς πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς τῆς Ἀγιοτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, τὰ μάλιστα συγκινουμένης ἐκ τῆς στοργικῆς πρὸς αὐτὴν διαθέσεως τῶν εὐλογημένων τέκνων αὐτῆς.

Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ τῆς ὑμετέρας Ἱερότητος.

αἰλζ' Φεβρουαρίου ε'.

† Ο Κωνσταντινουπόλεως ΒΕΝΙΑΜΙΝ
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός.

ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝ-
ΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 174.

Ἐρώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὲ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργγὲ τῆς ἡμῶν Μετριοτήτος κύριε Ἀθηναγόρα, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ.

Ἀφορμὴν ἐκδηλώσεως καὶ αὐθις τῆς εὐαρεσκειᾶς τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τε τὴν ὑμετέραν ἀγαπητὴν Ἱερότητα καὶ πρὸς τὸ αὐτόθι εὐσεβεὲς πλήρωμα παρέσχε τὸ ἀποσταλὲν καὶ ληφθὲν ἀσφαλῶς ποσὸν δολλαρίων, προϊόν τῆς δευτέρας δόσεως τοῦ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων περιαχθέντος ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς τῆς Ἀγιοτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς δίσκου ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ Πατριαρχικοῦ Ταμεῖου.

Τὴν εὐαρέσκειαν ταύτην σὺν ταῖς θερμαῖς εὐχαριστίαις τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας διερμηνεύοντες καὶ διὰ τῆς παρούσης ἐπιστολῆς ἡμῶν, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Δοτὴρ παντὸς ἀγαθοῦ ἐπιδαμιλεύσῃ πλουσίαν πάντοτε ταῖς εὐσεβεῖς Κοινότησι τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ καὶ αὕξη καὶ κατευοδοὶ τὰ κατ' αὐτάς, πρὸς χαρὰν καὶ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἥτις μετὰ θερμῷ ἐνδιαφέροντος παρακολουθεῖ τὴν ἐν γένει ζωὴν τῶν ἐκασταχοῦ τέκνων αὐτῆς.

Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ τῆς ὑμετέρας φιλῆς Ἱερότητος.

αἰλζ'. Φεβρουαρίου ι'.

† Ο Κωνσταντινουπόλεως ΒΕΝΙΑΜΙΝ
Ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

ΕΛΛΗΝ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ Β. ΚΑΙ Ν.

ΤΜΗΜΑ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Ἐν Ἀστορίᾳ, Ν. Υ. 25 Φεβρουαρίου 1937.

Πρὸς τὰ ἀγαπητὰ ἡμῶν τέκνα:

Τὸ Τμήμα Ἱεραποστολῆς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀποβλέπον εἰς τὴν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην δημιουργίας θερμότερας καὶ διανγεστέρας θρησκευτικῆς ἀτμοσφαιρας παρὰ τῇ ὁμογενείᾳ, ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν ὅπως, πρὸς τῇ γενομένῃ ἐργασίᾳ διὰ τοῦ περιοδικοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς «Ὁ Ὁρθόδοξος Παρατηρητής», καὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ περιοδεύοντος Ἱεροκλήρυκος Πανος. Τιμοθέου Παντελάκου εἰς Ν. Ἀγγλίαν, ἐφαρμοσθῇ συστηματικώτερον καὶ τὸ δ' ἐδάφιον τοῦ 12ου ἄρθρου τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ.

Τὸ ἐν λόγῳ ἐδάφιον προβλέπει «Περὶ κυκλοφορίας θρησκευτικῶν βιβλίων» ἀποσκοπεῖ δὲ τὴν πληρῶσιν ἑνὸς μεγάλου κενοῦ εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἡμῶν ζωὴν. Τὸ κενὸν δὲ τοῦτο εἶναι ἡ σχεδὸν ἑξ ὁλοκλήρου ἔλλειψις θρησκευτικῶν βιβλίων ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθόδοξον Οἰκογένειαν ἐν Ἀμερικῇ, μὲ ὅπωςδὴποτε λαϊκὸν χαρακτήρα γεγραμμένων, ἵνα εἶναι εὐνόητα εἰς ὅλους.

Ὅλαι αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι, αἱ Προτεστάντικαὶ καὶ ἡ Παπική, ἔχουν ἑκατοντάδας τοιαῦτα βιβλία, μὲ θέματα θρησκευτικοῦ περιεχομένου, πρὸς θεραπείαν τῶν ψυχικῶν ἀναγκῶν καὶ περιφρούρησιν τοῦ ποιμνίου των εἰς τὴν πίστιν αὐτῶν. Εἰς ἑκάστην δὲ οἰκογένειαν Καθολικὴν ἢ Προτεστάντικὴν, ὑπάρχουν πάντοτε δεκάδες βιβλίων.

Μόνον εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν δὲν ὑπάρχουν, δυστυχῶς, ἢ ἂν εὐρίσκωνται ὀλίγα, μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγονται καὶ φυλλάδες ἀνάξια λόγου.

Τοῦτο συμβαίνει ὅχι διότι δὲν ὑπάρχουν συγγραφεῖς μεταξὺ τῶν θεολόγων μας Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἀλλὰ διότι δὲν ὑποστηρίζεται τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς φιλολογίας, μολονότι εἶναι τὸ σημαντικώτερον καὶ ψυχικῶς ἐπωφελέστερον. Διὰ τοῦτο τὸ Τμήμα τῆς Ἱεραποστολῆς ἀνέγραψεν εἰς τὸ πρόγραμμά του νὰ εἰσαγάγῃ τοιαῦτα βιβλία εἰς τὰς οἰκογενείας τῆς ὁμογενείας μας μὲ ἀσήμενον δι' αὐτὰς δαπάνην. Ἀφοῦ ἔσχε λαμπρὰν ἐπιτυχίαν μὲ τὸ πρῶτον βιβλίον τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε: «Διατὶ νὰ πάσῃ εἰς τὴν ζωὴν καὶ ὁ εὐσεβὴς καὶ ἀγαθὸς» τοῦ Πανοσιολ. Ἀθηναγόρα Καβάδα, προέβη εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ δευτέρου βιβλίου: «Τὸ Ὑπερπέραν ἢ Ἡ Ἀπόκοσμος Ζωὴ» τοῦ ἰδίου συγγραφέως. Τὸ νέον τοῦτο βιβλίον εἶναι γεγραμμένον μὲ τὸ ἰδιάζον εἰς τὸν ἐν λόγῳ Συγγραφέα εὐληπτότατον καὶ αἰχμαλωτίζον τὸν ἀναγνώστην ἕφος καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ 120 σελίδας, διπλασίας δηλ. ἀπὸ τὸ προηγουμένον, εἰς ὥραιότατην ἔκδοσιν. Ἡ τιμὴ του ὥρίσθη καὶ πάλιν ἀπιστεύτως μικρά, μόνον 25 σέντς συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, διὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν, διὰ νὰ ἀποκτηθῇ δηλ. εὐκολώτατα ἀπὸ ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρας οἰκογενείας.

Οἱ ἀγαπητοὶ ὁμογενεῖς παρακαλοῦνται νὰ ἀποταθοῦν πρὸς τοὺς εὐλαβεστάτους Ἐφημερίους των διὰ τὴν ἀπόκτησιν καὶ τοῦ δευτέρου αὐτοῦ βιβλίου «Τὸ Ὑπερπέραν ἢ Ἡ Ἀπόκοσμος Ζωή.»

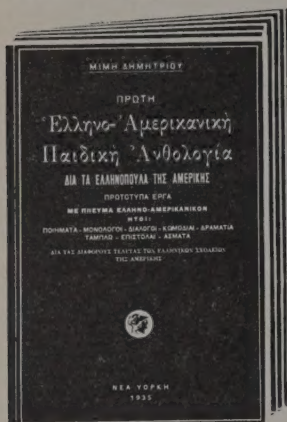
Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Ἀμερικῆς ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

Σημ. Ὁρθ. Παρατηρητοῦ.—Τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον τοῦ Τμήματος τῆς Ἱεραποστολῆς τοῦ ὁποῖου ἀρκετὰ τμήματα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ Περιοδικὸν τοῦτο ὑπὸ τὸν τίτλον: Ζωὴ—Θάνατος — Ζωή, δύνανται οἱ ἀναγνώσται τοῦ Ὁρθόδοξου Παρατηρητοῦ νὰ ἀποκτήσωσιν ὁλόκληρον ἀμέσως ἀποτεινόμενοι πρὸς τὸν Ἐφημέριον τῆς Ἐκκλησίας ἐκάστης Κοινότητος.

Συνεπῶς θεωροῦμεν περιττὸν νὰ δινεχίδωμεν τὴν καταχώρησιν τῶν ὑπολοίπων τριάντα πέντε σελίδων τοῦ ἔργου εἰς τὸ Περιοδικόν, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι ὅλοι θὰ σπεύδουν νὰ τὸ ἀποκτήσωσιν.

ΕΛΛΗΝΟ-ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Περιέχει νέα Έλληνοαμερικανικά Ποιηματάκια, Μονολόγους, Διαλόγους, Κωμωδίες, και άλλα

“Ολα παρμένα από την ζωή των παιδιών εν Αμερική και εις γλώσσαν την όποιαν έννοούν. Λίαν άρμόδια διά τας παρουσιάσεις των παιδιών και κοριτσιών μας επί της σκηνής εις τας έξε- τάσεις, τας έορτάς κλπ.

‘Η «Παιδική Ανθολογία» δίδει ζωήν με τὰ διάφορα έργα της και κατενθουσιάζει τὰ πι- διὰ μας. Τὰ κάμνει νὰ αγαπούν τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον. Ἀκόμη καὶ ἐκεῖνα ποῦ ἄφησαν τὸ Σχο- λεῖον τὰ κρατεῖ μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας.

Περιλαμβάνει 45 Ποιήματα, 46 μικροὺς καὶ μεγάλους Διαλόγους, 13 Παιδικὰ Θεατρικὰ Ἔργα καὶ Κωμωδίας, με νέον Ἑλληνοαμερικανικὸν πνεῦμα, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰς κωμωδίας «Μπίτνες με Λουκούμια», «Ἡ Παραμιάνα», «Τὸ Κέκι», «Τὸ Πάθημα τοῦ Δικηγόρου», «Ἄχ Δολ- λάρια!»—καὶ τὰ δράματα «Τὰ Ὁρφανὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς», «Ἡ Ἀνάστασις τῆς Ἑλ- λάδος», καθὼς καὶ διάφορα ἄλλα ἔργα, ὅλα κατάλληλα διὰ πᾶσαν ἑορτὴν ἢ ἄλλην περίστασιν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

‘Ο Ἑθνικός μας Ὕμνος
Star Spangled Banner
Ἀγατοῦμε τὴν Ἑλλάδα!
Ἡ Νέα Μαθήτρια
Τ ῶ ρ ἄ λ ἄ λ ἄ λ ἄ λ !
Γράμματα Ἑλληνικά
Ἄλφα—Βῆτα
Διαβάζω Ἑλληνικά
Ἡ Κουκλίτσα
Τὴν Ἑλλάδα Ἀγαπῶ!
Δῶρα Πρωτοχρονιάς
Στὸν Καινούριο Χρόνο
Ὁμορφὴ Ἑλλάδα!
Παιδιά Ἀριστοτέλη
Σάρκα Ἑλληνική
Ἀνοιξὴ στὴν Πατρίδα
Μόνο στὴν Ἑλλάδα
Ἡ Ἑλληνόπουλα
Εἶμαι Γραικός!
Τὰ Ὁρφανὰ Ἑλληνόπουλα
Ἑλληνες θὰ πεθάνουμε!
Ἐγγέ σου Σπαρτιάτη!
Παιδιά μου, θὰ γυρίστε;
Εἰς τὸν Πατριάρχη μας
Εἰς τὸν Ἀθηναγόρα
Πάσχα γλυκό, Ἑλληνικό!
Ἡ Εὐχὴ
Θέλωμε Σχολεῖα!
Ἡ Κρυφὴ Ἑλλάδα
Χριστοῦγεννα στὴν Ξενιτεία
Τὸ Μήνυμα (Τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμε- ρικῆς πρὸς τὴν Μητέρα Ἑλλάδα)
(Ἡ Μητέρα Ἑλλάδα πρὸς τὰ Ἑλλη- νόπουλα τῆς Ἀμερικῆς).
Θὰ Μείνωμε Ἀγνές!
Παῖδί μου! Ἄχ! Μοῦ Ἐφυγες!
Θημάσαι; (Ὁ καὶμὸς τῆς Μάννας)
Τὸ Ὀνειρό μου!
Τὸ Μεγάλο Παράπονο τῆς Μάννας.
Σχολεῖα! Ἑλληνικά Σχολεῖα!

Στὴ Μάννα μας Ἑλλάδα
Ὁ Καὶμὸς τοῦ Ξενιτευμένου
Χριστὸς Ἀνέστη, Ξένε!
Ὁ Ν τ ι λ μ π ὲ ρ !
Φιλοσοφία (Ὁ Σωκράτης)

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Πασχαλινὸς Διάλογος
Τὰ Κόκκινα Αὐγά
Πεθαίνω γιὰ τὸ μέλι!
Χριστουγεννιάτικος Διάλογος
Ποῖα εἶναι ἡ Πατρίδα σου;
Τὸ Ἀλφάβητον
Τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον
Εὐάγγελος—Χρηστίνια
Χρηστίνια—Εὐάγγελος
Αἱ Δύο Σημαῖαι
Ἡ Ὑψωσις τῆς Σημαίας
Ἑλλάδα—Ἀμερικὴ
Τὰ Ἅγια Χώματα
Σχολεῖο Ἑλληνικό! Θὰ τρελλαθῶ!
Ἰατρός καὶ Ἀσθενής.
Τὰ δῶρα τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου
Τὸ Δῶρον τῆς Μητέρας
Καράδια Ἑλληνικά
Ἑλλάς—Σκότος—Πολιτισμὸς
Ὁ Δρόμος τῆς Ἀρετῆς
Λαμπρὸν Παράδειγμα
Ὑπερήφανοι (Τρωϊκὸς Πόλεμος)
Παράδειγμα διὰ τὰς Ἑλληνοπούλας μας
Οἱ θεοί. Ὁ Ὀλυμπος.
Ὁ Μαραθῶνιος Δρόμος
Θερμοπούλα. Ἀμερικανικά Σχολεῖα.
Ναυμαχία Σαλαμίνος. Πολιτισμὸς τοῦ κό- σμου καὶ οἱ Ἕλληνες.
Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες. Ἑλλάς, ἡ Μητέρα.
Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς
Νικόλαος Μάωρρη Μπότλερ. — Ἰωάννης Ροκαφέλλερ, ὁ Νεώτερος.
Γουίλλιαμ Κίγκ
Λόρδος Βύρων
Μιχαὴλ Ἀναγνωστόπουλος

Γεώργιος Πάτριτζ Καλθοκορέσης
Συνταγματάρχης Μίλερ
Ἱστορικὸν τοῦ Ντηλμπόη
Γεώργιος Δημητράκοπουλος (ὁ πρῶτος Ἑλ- λην Βουλευτής).
Ἰωάννης Παπαδόπουλος (ὁ πρῶτος Ἑλ- λην Δικαστής).
Νικόλαος Ψακῆς (ὁ πρῶτος Ἑλλην ἀντει- σαγγελεύς).
Δημήτριος Γερουλῆς (ἡ νέα μας Γενεά).
Ρήγας Φεραίος.—Ἑλληνικὴ Ἐλευθερία.
Γεώργιος Ἀβέρωφ. (Ὁ Ἀβέρωφ τῆς Ἀμε- ρικῆς).
Τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς
Ἡ Μεγάλῃ Θυγατέρα τῆς Ἑλλάδος
Ὁ Ναύαρχος Κουντουριώτης
Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι

ΚΩΜΩΔΙΑΙ — ΕΡΓΑ

Ἡ Παραμιάνα. (Μικρὰ Κωμωδία).
Τὸ Κέκι. (Μικρὰ Κωμωδία)
Μπίτνες με Λουκούμια. (Μικρὰ Κωμωδία.)
Τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον. (Μικρὸν ἔργον).
Σάντα-Κλῶς. (Χριστουγεννιάτικον ἔργον).
Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ. (Χριστουγεννι- άτικο ἔργον).
Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. (Ἑθνικόν).
Τὰ Ὁρφανὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς (Δραμμάτιον).
Ὁ Λεωνίδας εἰς τὰς Θερμοπούλας
Τὸ Πάθημα τοῦ Δικηγόρου (Κωμωδία μονό- πρακτος).
Τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον ἐν Ἀμερική. (Εἰς δύο πράξεις. Νέα καὶ Παλαιὰ ἐποχὴ).
Ἡ Ἀνάστασις τῆς Ἑλλάδος. (Τραγωδία Ἑθνική. Εἰς τρεῖς πράξεις.)
Ἄχ! Δολάρια! (Μονόπρακτος Κωμωδία).
Ἐαστολαί.—(Ἀλληλογραφία παιδιῶν μετὰ τῶν γονέων των. Ὁραῖον σύστημα. Διὰ τὰ Παιδιά. Διὰ τοὺς Διδασκάλους. Διὰ τοὺς Γονεῖς.)
Τραγούδια Δημῶδη. Ἀπὸ τὰ καλλιτέρα.
Εἰκόνες (Ταμπλό). Κλπ. Κλπ. Κλπ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ, ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ, ΣΩΜΑΤΕΙΑ, ΚΛΠ. --

Ἄν πρόκειται νὰ διοργανώσετε Ἑορτὴν, Σχολικὴν ἢ Κοινοτικήν, καὶ θέλετε νὰ παρουσιάσετε ἔργα ζωντανά, Ἑλληνοαμερικανικά, ἔργα ποῦ νὰ εἰμποροῦν νὰ τὰ ἀπολαύσουν καὶ νὰ τὰ χωνεύσουν καὶ οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι, προμηθευθῆτε τὸ πολύτιμον τοῦτο ἔργον τοῦ κ. Μ. Δημητρίου. Εἰς αὐτὸ θὰ εὑρετε τόσην ποικιλίαν ἔργων, ὥστε νὰ δυνηθῆτε νὰ ἐκλέξητε τὸ καταλληλότερον διὰ τὴν περίστασιν, ἀπὸ ποιηματάκι διὰ παιδιὰ τῆς πρώτης τάξεως, μέχρι τελείων θεατρικῶν ἔργων διὰ μεγάλους.

Τὸ βιβλίον τιμᾶται \$1.00 καὶ ἀποστέλλεται προπληρωτέον ἢ C.O.D. Ἐκπτώσις διὰ 3 ἢ περισσότερα ἀντίτυπα 30%.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΕΙΣ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ἢ ΓΡΑΦΑΤΕ

D. C. DIVRY, Inc., 240 WEST 23rd STREET, NEW YORK CITY